

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

3 ADET

25 000

LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET

10 000

LİRA

3 ADET

2.500

LİRA

40 ADET

1.000

LİRA

40 ADET

500

LİRA

70 ADET

250

LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

FAAL D - 409

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

cem'anı

245.000

lira tutarında
ikramiyeye

Akhaba

siyasî
mizah
gazetesi

MESELE!

HERKES darlıktan şikâyet ededursun, ben bolluktan şikâyetçiyim!

Hayır, hayır, terbiyesiz bolluğundan değil. Her gün sokakta yürüyen, her gün otomobile binen, her gün alışveriş eden bir insan buna alışmıştır artık... Hattâ alışmış da değil, biraz ısınmış, biraz terbiyesiz bile olmuştur.

Hayır, hayır, banka bolluğu, dilenci bolluğu, milyoner bolluğu da değil. Dilencisi bu kadar çok olan bir memleketin milyoneri de elbet çok olacak... E, milyonerleri bu kadar çok olan bir memleketin bankaları az olacak değil a... Elbet o da çok olacak!

Hayır, hayır, trafik kazalarının fazlalığından, yıkılan binaların fazlalığından, atılan temellerin fazlalığından da şikâyet etmiyorum!

Benim şikâyet ettiğim bolluk bambaşka bir şey: Mesele bolluğu!

Gün geçmiyor ki, gazetelerde yeni bir mesele, hattâ yeni birkaç mesele görmiyeyim.

Eskiden, meselelerimizin sayısı pek azdı. Kalemlerimiz yazacak mesele bulamazdı. Siyasî mesele mi?.. Koskoca inkılâp tarihinde bir Topçu İhsan meselesi vardır, bir de Manevracı Raşit Bey meselesi!

Yiyecek, içecekten de, galiba henüz halledilmeyen ve bu gidişle matematiğin büyük

meçhulleri arasına karışacak olan bir çuval undan kaç kilo ekmek çıkar meselesi vardı!

Şimdi, eğer bayram üstü yeni bir mesele çıkmazsa günün en mühim meselesi Kubalı meselesidir!

Ne olmuş, ne yapmış, ne demiş Kubalı?.. Aaa, o çoktaaan unutuldu. Sorsanız, belki kendisi, belki Maarif Vekili bile hatırlamaz. Biliyorum: Cumhuriyette çıkan bir demeci idi... Ama, neydi o demec?.. Vallahi unuttum. Yalnız ben de değil, herkes unuttu, kızanlar, köpürenler bile... Bilmiyorlar ki, gazetelerdeki yazıların çoğu, doğuşundan iki saat son a kâğıdın kefenine bürünüp ebedi uykusuna dalar!

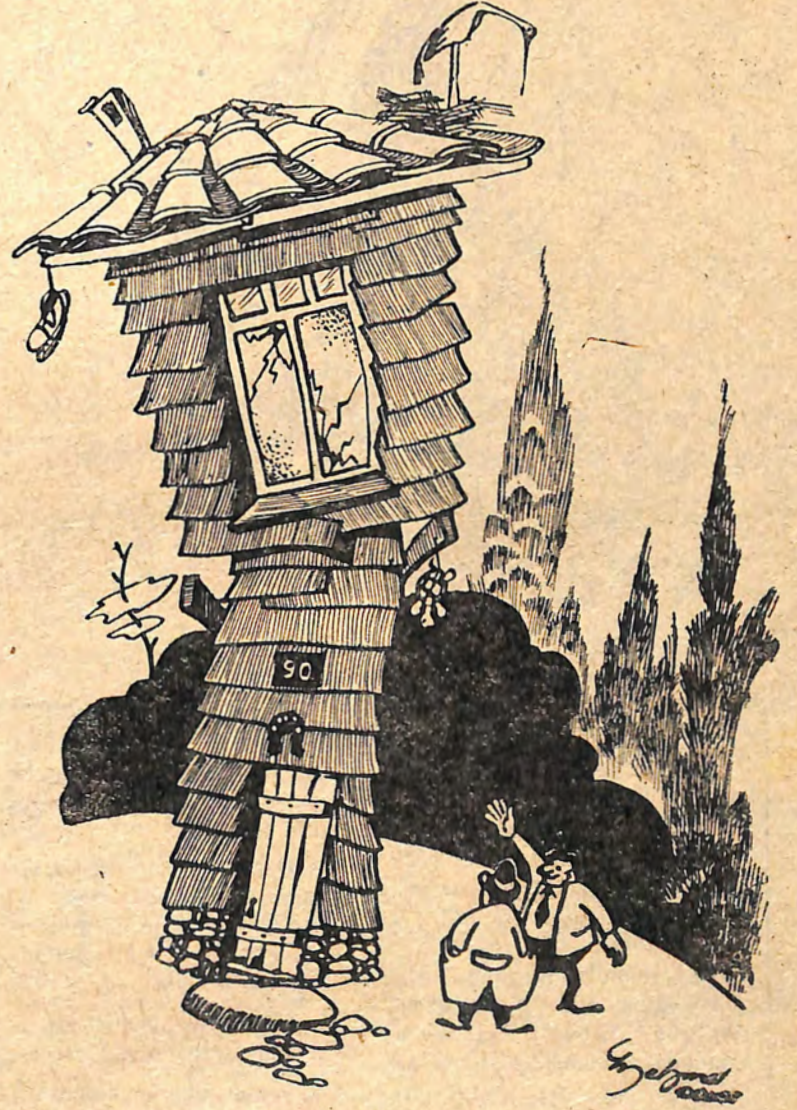
Geriye kalan, fikrin kendisi değil, meselesidir artık!

Aaah, neredesin batı kafasının hoşgörülüğü?..

Ne olmuş?.. Bay profesör, politikacının hoşuna gitmiyen kocaman lâflar söylemiş... Duyma be aslanım!.. Hayır, illâ duyacak, illâ kızacak, illâ mesele yapacak!

Sonra, haftalar geçecek, aylar geçecek, anketler yapılacak, demeçler verilecek, alkışlar çınlayacak, öfke yatışacak ve bay profesör tekrar kürsüsüne dönecek...

Hayır, bitmediiii... Bay profesör de bizdendir. O da bu toprağın mahsulü... Onda da batılı hoşgörülüğün bir tutamı yok!.. Baş dikilmiş, burun

Emlâkçî — Yıkılır diye korkma, istimlak ile ilgisi yok!..

dikilmiş, ses dikilmiş, bir demeç daha...

Bu sefer, öfke sırası politikada değil, Üniversitededir: Senato şipsak toplanıyor ve bir aylık kürsüden uzaklaştırma cezasını basıyor.

Al bir mesele daha...

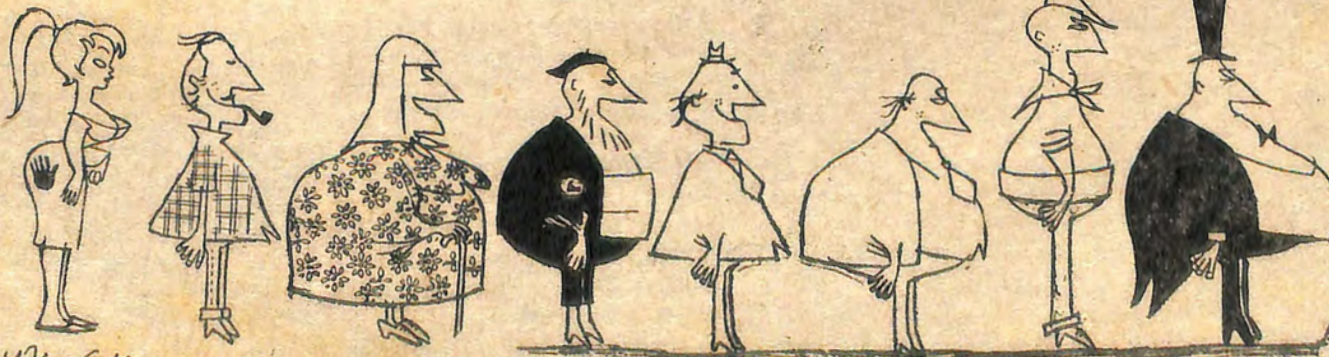
Anlıyorum, anlıyorum: Biz kahvesiz, peynirsiz, ilâcsız, et-siz, sütsüz, hattâ belki susuz,

belki havasız yaşıyacağız ama, meselesiz yaşıyamıyacağız!

Yaşıyamıyacak mıyız?.. İlâhi Ortaç, yaşamak mı bu?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

PARMAK
İZİ
BÜROSU

Y. Ziya Ortaç

İstanbuluların parmak izleri alınacak.. (Gazeteler)

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

— Turfandaya gece!..

Seçim nutku!

Misafiri birden hatırlayarak Sinyor Bruno'ya sordu:

— Hanı sizin çok güzel bir papağanınız vardı. Çıtır çıtır konuşurdu. Ne oldu o; göremiyorum?..

Ev sahibi:

— O mu, dedi. Satmağa mecbur oldum, zira bizim oğlan bir gün kafesini radyonun yanında unutmuş, papağan da o sırada söylenen seçim nutkunu olduğu gibi ezberlemiş. Seçim nutkundan başka lâf konuşmaz oldu birader. Biz de...

Kurtuluş neşesi!

Çok öfkelenmiş olan patron tiyatrosunda baş rolü oynayan aktöre bağardı:

— Doğrusu çok saçma bir harekette bulundunuz. Son sahnede öldükten sonra gülmek affedilir bir hata değil sizin gibi bir aktör için!

Zayıf ve soluk benizli bir adam olan aktör cevap verdi:

— Benim aldığım kadar bir para ile geçinen kimsenin öldüğü zaman güllip sevinmesi kadar tabii bir hareket olur mu?

HAYATTA çıkabildiğim en yüksek yer, Beyazıt Kulesidir. Şimdi daha da yüksek yerdeyim: Ankara'da.

«Yüksefenlerin başı döner» derlerdi. Ben de böyle söyledim. Ama, lâf olsun diye... Yüksek yerin insanın gerçekten başını döndürdüğünü Ankara'da anladım. Yalnız başım dönmüyor, midem dönüyor, gözüm dönüyor, dünya dönüyor. Ankara bir dönme dolap, ben de oldum mevlevî, fırıl fırıl dönüyoruz.

Lodos vurmuş balık gibiyim. Başım sersem. Mankafa, nasıl bir hastalıktır bilmem ama, ben işte bir mankafa oldum. Boynumun üstünde başım, bir küp kadar büyüdü sanıyorum.

Arkadaşlara söylüyorum:

— Büyür, diyorlar, Ankara'da büyür.

Dilim büyüyor, büyüyor, ağzıma sığmaz oluyor. Konuşmak için dilimi zor oynatıyorum.

Nasıl anlatayım size halimi, bilmem ki... Bütün oynak yerlerim yivimsi. Kemiklerim macunlaşıyor. Yırtık pantolon cebinden bozuk para düşer gibi, kemiklerim yollara dökülverecek. Ya da Ankara yollarında eriyip kalıvereceğim.

— Bana ne oldu? diyorum.

— Yüksek çarptı, diyorlar.

— Bir aptallık, salaklık geldi bana, diyorum.

Önce:

— Estağfurullah...

Arkadan da:

— Gelir, diyorlar, Ankara'da öyle olur.

Sanki bir akvaryum içinde yaşıyorum. Tuzlu, bulanık, ılık bir su içindeyim. Bakışlarım hep uykulu. Uykulu ne demek? Düpedüz yürürken, konuşurken hep uyuyorum. Yine de uyku var.

— Arkadaşlar bana bir şey oldu, uyuyorum, dedikçe, onlar:

— Havasından, diyorlar, yüksek çarptı seni...

Hiç kendimde değilim. Sonuç olarak benim anladığım şu: Ankara yüksek yer. Yüксеğe birden çıkınca, insan sersemliyor, aptallaşıyor.

Daha kötüsü var, konuşacağım sözü şaşıyorum. Hiç böyle iş başıma gelmemişti. Geçen gün birkaç arkadaş kaldığım otele geldiler. İnanın, niyetim iyiydi. Ellerini sıkarken:

— Hoş geldiniz! diyecektim.

— Allahaismarladık... demiye-yim mi?..

Eh, şaşkınlık bu kadar olur. Bereket, her lâfımda beni ille de espri yapmak zorunda saydıklarından, bu şaşkınlıklarımı da espri sanıp gülüyorlar!

Daha ne işler karıştırıyorum. Farkına vardıklarım neyse, ya farkına varmadıklarım...

Eksik olmasınlar, Ankara'lı sanatçılar beni evlerine çağırıyorlar. Kırmadığım pot kalmıyor. Evlerinden çıkınca da bir üzültüyorum, hiç sormayın. Önceleri somurtup oturuyorum. Bir şeye canım sıkıldı sanıyorlar. O zaman konuşmak zorunda olduğumu anlıyorum. Konuşunca da, elimde olmadan, devirmedik çam bırakmıyorum.

Geçenlerde bir şair, evine çağır-mıştı. Sonra bir aktör, bir ressam çağırdı. Ne terbiyeli insanlarmış. Neden beni kapı dışarı etmediler bilmem. Ama onlar halden anlı-yor da:

— Yüksek çarptı... diyorlar.

İsırgan otu gibi bir adam oldum Ankara'da. Dalamadığım insan kalmadı.

On gündür yazı yazmaya çalışıyorum, bir türlü yazamıyorum.

Sonra konuşurken konuşurken, cümlelerin içine hiç olmiyacak bir kelime karıştırıyorum. Üstelik bu, daha çok büyük adamlarla konuşurken oluyor. Geçenlerde büyüklerden birinin huzurundaydım. Düzgün düzgün konuşurken, birdenbire cümlelerin ara yerinde «pabuç» demiye-yim mi? Düşünün, bir büyüğün karşısındasınız. Üstelik size iltifat ediyor. Konuşurken konuşurken siz birdenbire «pabuç» diyorsunuz. Olur rezalet mi bu? Pabucun yeri mi? Büyük adam:

— Çok yazıyorsunuz maşallah, kaç kitabınız çıktı? diye sordu.

Benim cevabım da şu:

— Teşekkür ederim efendim. Şimdiye kadar pabuç yirmi iki kitabım çıktı.

İnanın, o an pabuç mabuç da düşündüğüm yok. Çok affedersiniz, bu uygunsuz, yersiz kelimeler, hiç istemeden, elimde olmadan, geçirmek gibi birden ağzımdan çıkı-veriyor. Düşünün ne kadar utan-dığımı. O zaman şaşıp büsbütün çuvalıyorum. İkinci cümle-nin arasına «vitamin» kelimesi karışıyor. Telefonda hat karış-ması, radyoda istasyon karışma-sı gibi bir şey...

Ben lâfı böyle karıştırınca önce suratıma ateş basıyor, sonra uta-

Kültür artık para getiriyor

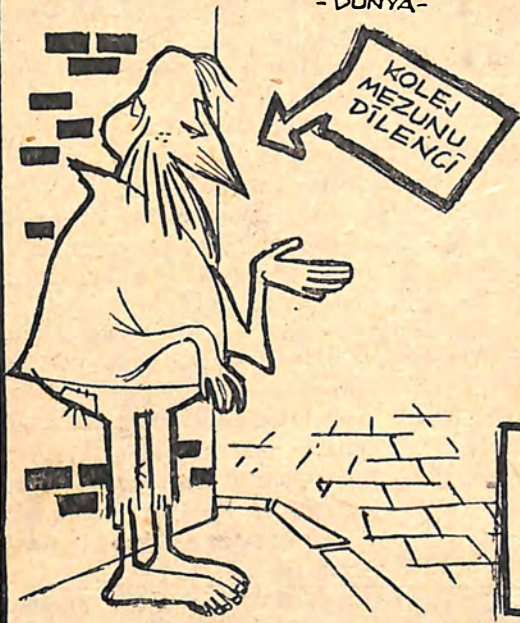
-DÜNYA-

KIRK-anbar

Y. Mem. Çetin - TONY

Grivas'ın Mesajı

-TERCÜMAN-

Basın Odası için yapılan teşebbüs

-VATAN-

Otomobil hırsızları ağır cezaya çarptırılacak

-TERCÜMAN-

Nasır maziye karışıyor

CUMHURİYET-

şim akiler yine bir espri yaptığını sanıp, onlar da gülüyorlar.

Hani, bazı espriler vardır da, bir türlü yarım saat anlatmadan, açıklamadan anlaşmaz. Anlaşmaz ama, herkes gülmek zorundadır. Gülmeyeniz, hiç espriden anlamıyor, diyecekler.

Ben lâfın arasında hiç yer yokken «220 volt», «çorap», «Hamidiye suyu» deyince, karşımdakiler de önce gülüp sonra yaptığım espriyi anlamaya çalışıyorlar. Onlar bu espriyi anlamak için çalışdursunlar, ben arkadan yeni bir uygunsuz söz kaçıyorum ağzımdan. Bende saçma çok, hangi birini anlayacaklar. Boyuna gülüyorlar. Derken kahkaha ile gülmeye başlıyorlar. Onların gülmesi bana da geçiyor. Hep birden kahkaha-dan kırılıyoruz.

Eh, bir kere de mizahçı diye firmamız var, insanları güldürmeye memur edilmişiz. Gülmeler a-yıp olacak.

Yine birisinin karşısında iyice sığmamıştım. Ben çıktıktan sonra:

— Çok iştirel adam gördüm ama, hiç bu kadarını görmedim. Makineli tüfek atışı gibi espri yapıyor birader... Pes!.. demiş.

Yaptığım espriler neydi biliyor

musunuz? Sözün arasında «ıspanak, hacı çavdar, maslahatgüzar» gibi uygunsuz kelimeler kaçmıştı ağzımdan.

Bütün açık yüreklilikle bu saçmalamalarımı da anlatıyorum arkadaşlarıma. Onlar:

— Olur, diyorlar, yüksek çarptı da ondan...

Haaa... Bakın, bundan bir şey anlamadım. Hani bazan abuk sabuk konuşmalar, demeçler, söylevler oluyor da:

— Eh, vallahi bunlar mizahçılara da taş çıkarttı... demiyor muyuz?

Şimdi anladım bunun neden olduğunu: Adamları yüksek çarpıyor da ondan. Yoksa doğru dürüst, bizim gibi konuşacaklar.

Ama, bu «yüksek çarpması» böylece sürüp giderse hâlim ne olacak?.. Ya ağzımdan daha uygunsuz bir lâf kaçırırsam?..

«Yüksek çarpması» hastahğından anlıyanlara:

— Bunun bir ilacı yok mu? diye sordum.

— On, on beş gün sonra alırsın, geçer! dediler.

İnsan, on, on beş günde yüksek yere alışıp, aklı başına geliyor-muş. Benim bu günlerde aklım başıma gelmek üzere. Oturup bu yazıyı yazdım. Aklımın başıma gelip gelmediğini, artık siz bu yazımdan daha iyi anlarsınız.

— Peki, İstanbul'a dönünce ne olacak?

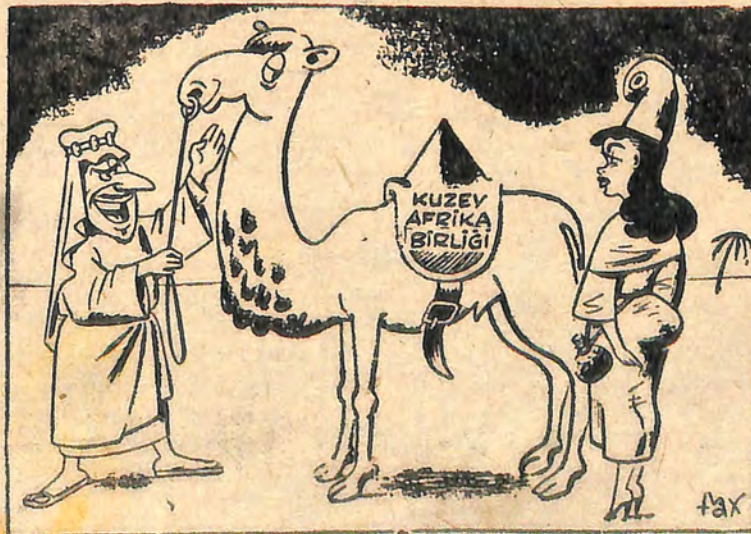
Evet, işin daha kötüsü de o ya... Ankara'ya alıştıktan sonra İstanbul'a dönünce, bir zaman da İstanbul'a alışmak gerekiyormuş. Bir on beş gün de İstanbul'da saçmalıyacaksın. Ankara'da «yüksek çarpması», İstanbul'da «alçak çarpması»... Gördünüz mü? Korkumdan İstanbul'a da gelemiyorum. Ankara'da kalakaldım.

Ama, buna da bin şükür. Ya Ankara ile İstanbul arasında mekik dokuyan bir iş adamı olsaydım, alçak çarpmasından, yüksek çarpmasına, yüksek çarpmasından alçak çarpmasına, hâlim ne olurdu benim?

Hepinize Ankara'dan sevgiler.

Aziz Nesin

5

— İyi seyahatler Maryan!..

CAZETSİZ Seniye'nin anası Çitlenbik Eda, cumbanın kafesini iyice yukarıya kaldırdıktan sonra, karşıki pencereye seslendi:

— Şahver Hanım huuuu... Ayol Şahver Hanım!..

Bekledi. Ses seda yoktu. Bir daha seslendi:

— Şahver Hanım kardeşim!.. Ayol huuuu... Şahver Hanım!..

Biraz sonra, mescide bitişik evin basma perdesi aralandı. Sonra cam açıldı. Yemenili bir baş dışarıya uzandı:

— Sen misin Eda'cığım?.. Hayırdır inşallah?..

— Ayol Şahver Hanım kardeşim!.. Sarı!..

— Anlıyamadım hemşire... Ne dedin?..

— Sarı dedim, sarı!..

— Ne sarısı kardeşçğim?..

— Yumurta sarısı değil elbet hemşire... Başka sarı!..

— Ne olacaktı sarı ile?..

— Ayol, sarıyı duymadın mı hiç?..

— Yooo, duymadım...!

— Sarı deyince ne yapacağını söylemediler mi sana?..

— Kimse bir şey söylemedi kardeşim. Kim söyleyecektmiş?..

— Ayol, sarı lâfını duyar duymaz kömürlüğe gireceksin demediler mi?

— Demediler kör olayım. Ne demiye geliyormuş sarı lâfı?..

— Sarı demek, atom teyyaresi geliyor, kömürlüğe saklanın demekmiş.

— Kim öğretti onu sana a canım?..

— Muhtar Şekip Efendi kapı kapı dolaşarak, pasif saklanmak tecrübesi yapılacak diye tenbih ettiydi.

— Neye bize tenbih etmedi öyleyse?..

— Ben ne bileyim?.. Dün gece bize uğradı da, sarı lâfını duyar duymaz kömürlüğe gireceksiniz diye tenbih etti.

— Ayol o muhtar kartaloşunun lâfı ile kömürlüğe girecek göz var

PASİF

Saklanmak

★ ADNAN VELİ ★

mı bende kardeş?.. Bizim kömürlüğün halini bilmediği için, öyle selbes selbes konuşmuş o... Ne zoruma kömürlüğe giriyormuşum?..

— Atom teyyaresinden kaçmak için dedim ya...!

— Sarı demek ne oluyor öyleyse?..

— Sarı demek, parola demiye geliyormuş. Yani ben sana sarı diyeceğim, sen, söz temsili Hanifelere sarı diye bağıracaksın. Hanife'ler Lebibe'lere bağıracaklar. Böyle böyle yedi mahalleye duyuracağız.

— İyi ama, sa ı diye bağırmanın esbabı neymiş?.. Atom teyyaresi geliyor diye bağırarak olmuyor muymuş?..

— Olmuyormuş zaar... Ecnebiyeler bilmesin diyerekten parola koymuşlar.

— Aman valiahi kardeşim, şimdiki zamanın icatlarına da akıl sormuyor bir türlü... Bu işi İsmet Paşa zamanında bir sefer daha çıkarmışlardı. O vakit de evde, kova kova su biriktirirdik. Kazma kürek saklardık. Pencerelelere siyah kâğıtlar yapıştırırdık. Sonunda hiç bir şey olmadı, çok şükür.

— Ama bu seferki öyle değil kardeşim. Bu seferki teyyareler çekirdek bombası atacaktırmış. Yani, bombanın bomba olan yeri pek o kadar zarar etmiyormuş da, asıl çekirdeği tahripilik yapıyormuş.

— Zaar kavun gibi bir şey... İçinde çekirdekleri de var.

— Var ya... Hem sonra, o çe-

kirdeğin patlamasıyla iş bitmiyor ki... Çekirdek patlayıp bittikten sonra, söz temsili ertesi gün, o mahallenin rüzgârı canlı bir insanın üzerine değdi miydi, Rabbin etmesin, vücudunun her tarafında kurdeşen başlıyormuş. Ondan sonracığıma, kaşın babam kaşın. İnsanın her bir tarafı cılk yara olduktan maada, ne kilermeni, ne de lâtilokum lâpası kâr etmiyormuş. Bunların hepsini o muhtar anlattı dün akşam.

— Hay Allah iyiliğini versin. Ne yapalım öyleyse şimdi?

— Dur, dur, daha lâfım bitmedi. Muhtar beni dün akşam, evde erkek olmadığı için, evin kumandanı ilân etti. Yani ben ne dersem, evin içinde o olacaktı. Alt kat-taki bıyıklı Raziye'yi de ikinci kumandan yaptı. Boşnak Sabahat sağlık müdürü oldu.

— Eeeee?..

— Sabahat karısını görme artık. Karının, kibrinden yanına varılmıyor. Allahım bana bu günleri de gösterdi, beni müdür yaptı, diyerekten, yellozda bir azamet, bir azamet... Ama evin kumandanı ben olduktan sonra, yemez, içmez, gene onun hakkından gelirim evel Allah...

— Zaar evin içinde, sırf kumandanın lâfı geçecek... Aferin Muhtar...

— Yooo. Muhtarın bir medhalliği yok bu işte. Zaten önceden de kumandan bendim. O Sabahat gibilerine bayrak teslim edecek göz var mı bende kardeş?.. Karı, korkusundan bahçeye çamaşır asmi-

yor da, mangal yakıp odasında kurutuyor. Üstelik, atom teyyarelerine karşı kumandan ben olduktan sonra, ona ağız açtırır mıyım hiç?.. Vallahi saçından yakaladığım gibi, vatanımızın selâmeti için, çimentonun üzerinde boğazlayıveririm şıllığı... Ne olacak, büyücü karı... Vatanımıza hizmet etmek, hepimizin borcudur hemşire. Ama, böyle karılara soluk aldırdın mıydı, bu memleket vallahi batar kardeş.

— E, şimdi ne olacak Eda Hanımcığım?..

— Kardeşim, sen de kendi evine münasip bir hazırlık yap.

— Ne hazırlığı yapayım ayol?..

— Bir kere, üç tane gaz tenekesine su doldurup mutfığa korusun. Üstünü de sıkıcana kapatırsın.

— Şimdi ortalıkta gaz var mı ki, gaz tenekesi de olsun?..

— Eskiden kalma hiç teneken yok mu?..

— Kimbilir?.. Belki kilerde eski püskü bir teneke vardır.

— Hah işte, onu çıkarıp su ile doldur. Ondan sonracığıma, iki bakraç da kum hazır et. Onu da bir kenara koy. Bir tane de kürek tedarikle.

— Küreği nereden bulayım kardeşim?.. Sobanın küreği olur mu acaba?..

— Olur, olur...

— Başka?..

— Bir şişe de zeytinyağı tedarik et. Onu da bir köşeye koy, dur-sun.

— Zeytinyağı ne olacaktı kardeşim?..

— Allah etmesin, yaralanan filân olursa, yanıklara sürmek için...

— Hepsi iyi de, bu zeytinyağı işi biraz çetrefil. Neden dersen, şimdi bakkallarda zeytinyağı pek bulunmuyor.

— Aaaa hemşire, söylediğin lâfa bak... Vatanımızın, milletimizin selâmeti için, ne yapıp yapıp onu da karaborsadan uydurur, nonoşum...

ZÜLKÜF BEY :

SEZGİN BURAK

İnen var mı?

ÜÇÜ de tren biletçisi idiler ve çok iyi arkadaşlıklar. Senelik izinlerini, seyahat ederek geçirmeğe karar vermiş ve İstanbul'a gelerek bir otelde oda tutmuşlardı.

Gece geç vakitlere kadar içip eğlendikten sonra, odalarına döndüler ve derhal yatıp uyudular. Aradan yarım saat geçmemişti ki, iki arkadaş, ilüçlünün bağırması ile uyanıdılar. Arkadaşları:

«— Haydi beyler, Eskişehir, İnecekler hazır olsun...» diye avaz avaz haykırıyordu.

Adamcağızı dürtüp uyanıdılar. Sonra tekrar yataklarına girdiler. Neredeyse içleri gıcıyordu ki, canhıraş bir feryatla tekrar yerlerinden fırladılar. Bu sefer biletçi:

«— Ankara tamam!» diye bağırıyordu.

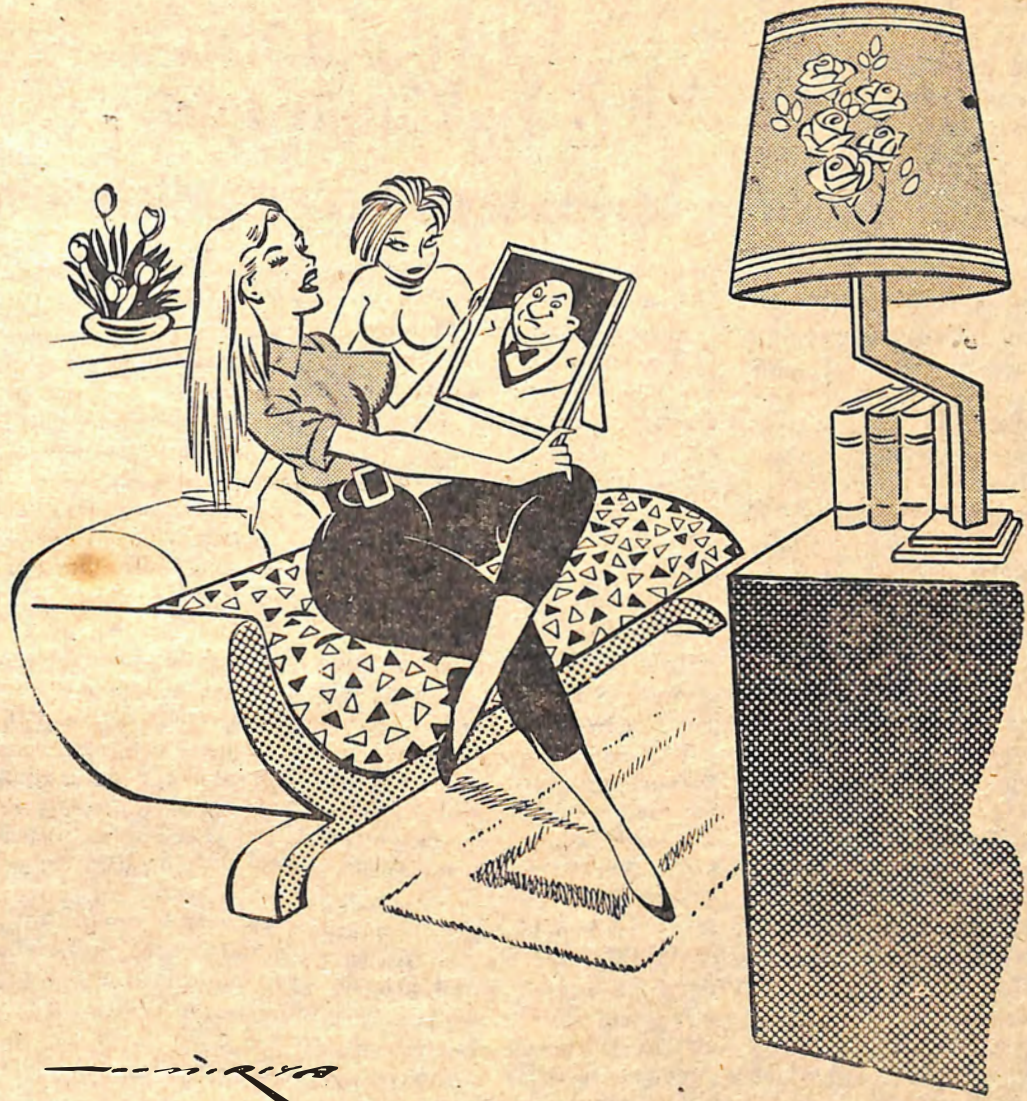
Ödleri kopmuştu. Yorganı başlarına çekip uyumağa çalıştılar. Fakat beş, on dakikalık bir sessizlikten sonra:

«— Çankırı. Var mı inen?...» avazesi ile ayağa fırladılar. Dayanılır gibi değildi. Biletçilerden biri:

— Bu böyle olmaz yahu! dedi. Bir şey yapalım. Galiba Erzuruma kadar bütün istasyonları sayacak.

Öbürü tekrar yatağa girerek cevap verdi:

— Bırak azizim! Bizden ne kadar uzağa giderse o kadar iyi...

— Bu fotoğrafa bakma, iyi çıkmamış. Sen onu son model arabanın direksiyonu başında görmelisin!..

SAKAL:

Çocukluk yaşı geçtikten sonra erkeklerin yüzünde çıkan kıllar. Eskiden, kırkını aşan erkeklerin sakal koyuvermesi âdeti. Şimdi bıyık koyuvermesi bile âdet değil.

Fransızlar «Bıyaksız öpüş, öpüş değildir!» derler. Biz de «Sakalım yok ki, sözüm dinlensin» deriz.

İradesi zayıf adama «Sakalı ele verdi» derler.

Sakalın çeşidi vardır: Top sakal, halıta sakal, keçi sakal...

Eski Türklerde «Ak sakallılar meclisi» varmış. Galiba şimdiki «Ayan meclisi» olacak.

Bir sakal fıkrası:

İhtiyar, gece yatağa girince, birdenbire düşünmüş: «Acaba sakalımı nereye koyuyordum? Yorganın altına mı, üstüne mi?...»

Önce altına koymuş, nafile... Rahat olmuyor! Sonra üstüne çıkarmış, yine nafile... Olmuyor!

Sabaha kadar, bir altına, bir üstüne, uykusuz kaldıktan sonra, soluğu berberde almış...

Bir fıkra daha:

Birinci Büyük Millet Meclisi mebuslarından bir hoca, yeni aday listesinde kendi adını göremeyince, Atatürk'e iki fotoğrafla şu mektubu göndermiş:

[Paşam, ben, bu resimlerden birinde gördüğünüz gibi, sarıklı, sakallı bir adamdım. İkisini de sizin inkılaplarınıza kurban ettim. Şimdi, öbür resimde gördüğünüz gibi, sakalsız, bıyaksız, sarıksız bir insanım. Beni o kılıktan çıkarıp bu kılığa soktunuz... Şimdi, bir de aday listesinden çıkarırsanız nereye gireyim?...]

Hoca efendi, kaybettiği sakal sayesinde mebusluğu tekrar kazanmış!..

Cedlerimiz, sakala, hele ak sakala çok değer verirdi:

— Ben bu sakalı değirmende ağartmadım, sözlü meşhurdur.

Ama, şimdi sakalı ağartmağa gelmiyor: Hemen emekliye ayırıyorlar!

SAÇMA:

Küçük leblebi büyüklüğünde av kurşunu. Sözlün değersizine, ipe sapa gelmezine de saçma derler. Meşhur Paşa Kâzım - eski Meclis reisi Kâzım Paşa değil! - saçmalamakta emsalsizdi. Galiba, hayatı boyunca, hiç duymadan saçma konuştu. Fakat son yıllarda

bazı politika sözcüklerinin kendisine pes ettirdikleri rivayet olunmaktadır.

SULUKULE:

Eski çingene mahallesi. Yeni sosyetemizin gece eğlencesi. İmardan evvel, Sulukulede toprağın bin metresi bir lira idi. Şimdi bir metresi bin lira. Sulukule, bu gidişle kibar mahallesi olacak... E, haksız da değil: Çingeneler kibar eğlencesi ve hele çingenelik kibar mesleği olduktan sonra!..

SÜNGER:

Deniz mahsullerindendir. Evvel zamanın has çimlekleri için teşbih olarak kullanır, «Sünger gibi» derlerdi.

Yazı süngeri, banyo süngeri, düzgün süngeri vardır. En meşhuru kasap süngeri olup bazı kimselerin suratlarını bununla silerek âr ve hayâdan kurtuldukları rivayet olunur!

BENİM çamaşırlar, aylardır yıkamıyor. Karım: — Anan var ya! diyor. Yıkattı ver.

Annem:

— Karıcığın yıkasın, diyor.

Feridun adında bir arkadaşla geçen hafta Kaplıcaya gitmiştik. Görmesin diye, fanila ile donu garçabuk çıkarayım dedim... Ama gördü. Gördü ve:

— En iyisi, dedi, senin gibi siyah çamaşır giymek! Kırır mı göstermez.

Onların aslında beyaz olduğunu, marangoz rendesiyle rendelendiği takdirde asıl renginin meydana çıkacağını söyleyemedim.

Yıkamalarından geçtim. Münakaşa etmeseler...

— Gelin hanım, oğlumun üstü başı kokuyor.

— Kokuyor diyeceğine yıkasana.

— Bekâr iken yıkadığım yetmez mi?

— Yetmez! Ay benim zavallı kocacığım!

— Zavallı oğlum!

«Susun bel!» diye bağırduğım zaman, ikisi de üstüme atılıyor:

— Nedir senden çektiğimi.

— Allah belânı versin!

— Paaat!..

— Küütt!..

Aman efendim, tokat mı istersiniz, yumruk mu, çıldık mı, ısırma mı?..

Evde değillerken: «Şu çamaşırları bir yıkıyayım da, beş altı ay kavgâ gürültü olmasın» diyorum. Tam sıcak suyu tekneve boşaltıyorum; kapı açılıyor. Vasfiye Hanımı bulamayıp dönmüşler...

Hemen başlıyorlar:

— Tuh, Allah boyunu devirsin! Erkeğin işi mi bu?..

— Anan ne güne duruyor? Yıkatsana.

— Karıcığın kıyamıyor musun?

— Birisi görse, bu kadınlar adamcağızın çamaşırlarını yıkamıyorlar, diyecek. Nedir senden çektiğimizi. Bizi rezil edeceksin.

— Seni sovan erkeği seni!

— Paaat!..

— Küütt!..

Çimdiklerken, turmuklarken pijamamı yırtıyorlar. Yırtan onlar ama, azarlanan ben:

— Ne çabuk yırttın bunu.

— Sana pijama dayandıramıyoruz.

— Göher inşallah! Nedir senden çektiğimizi.

— Seni Bevatit meydanı kılık-ı, seviyesi belirsiz horif seni!

— Paaat!..

— Küütt!..

Her geçimsizliğe bir formül uydurup veren Dale Carnegie, gelin-kaynana münasebetlerinde, daha doğrusu münasebetsizliklerinde dilini yumuşatır ve sivaslı beyanda bulunup kaynana emrine alınmak istememiştir. Vekâlet emri, kaynana emri yanında hiç kalır.

Profesörlerimiz, bir yilyip (iki sü küt edip) bin şükretsiner.

Annem, vaktiyle Muzaffere, yani karıma:

— Süpürge işini sen al, demiş, mutfak bana bırak. Zaten çocukla haşır neşir oluyorsun.

Evet, bir kızımız var. Yaşına bastı basacak.

Mutfak - süpürge taksiminden haberdar değilim. Anneciğim ofliya poşluyla geliyor!

— Evlâdım, artık benden hayır yok. Kurbanı ya çıkarım, ya çıkmam.

— Çıkarsın, çıkarsın.

— Kendimi bilmez miyim? Her yanımda kalkınma halinde. Mideme haysiyet divanı kurmuşlar sanki. Bir lokma girerse, on lokma çıkıyor. Yüreciğim, dansöz Okşan Göbekgöl'ün göbeğine benzedi. Hem hop hop hopluyor, hem de dakikada seksen bin titreşim yapıyor. Karnımda mart kedileri birbirlerini kovalıyor zanneder-sin. Acayip acayip sesler, tırmalamalar, atlamalar... Bunlar iyi âlâmet değil. Ah a! vallahi ölürsem gözüm açık kalacak.

— İkinciye evlenemedin diye mi?

— Allah gecinden versin!

— Gecinden, erkeninden. Tek versin. Öyle mi?

— Demem o değil. Ölürsem, perişan olacaksın. Muzaffer yemek şey etmesini bilmiyor...

— Öğretsene.

— Mutfak girmiyor ki... Süpürge başkasına yeminli mi, ne?.. Gelse, anne şu yemek nasıl yapılır, bu yufka nasıl açılır, dese! Der mi? Yemek öğrenirse benim işim hafifliyecek. Of of. bu

yaşımda dört yana koşup duruyorum! Ölse! Ölmek istiyorum. Sana acıyorum. Karın olacak karı, iki yıldır bir yumurta bile yapmadı.

— Mantıksız kaynalar çoktur, hem pek çoktur ama, gelinin yumurtlamasını istiyecek kadar mantıksız olanı galiba yoktur.

— Deli, deli!

— Anneciğim, Muzaffer yemek pişirmesini bilmediği için mi ölmüyorsun?

— Elbette yavrum. Evlendiğiniz iki yıl oldu.

— Üzülme be anne! Gelin hanım, kaynancasının bu yüzden ölmek istediğini duyarsa, iki gün de bütün yemekleri öğrenir.

Meğer Muzaffer, konuşmalarımızı dinlemiş. Beni buldu, boşandı:

— Anan karı, sana başka, bana başka söylüyor. Ben mutfak giriyordum, o mâni oldu. Mutfak benim, süpürge senin, dedi.

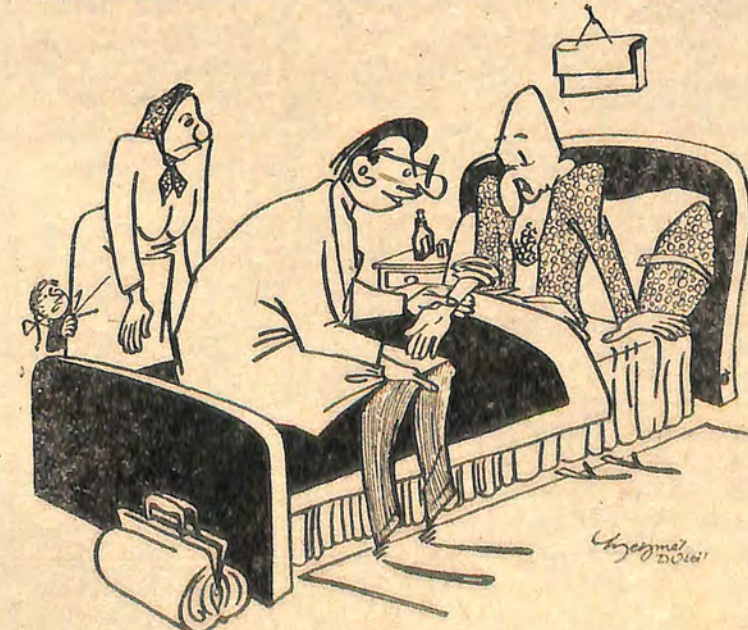
— Demistir. Git kozunu paylaş! — Yoooo, intikamım sessiz olmalı!

İntikamı sessiz, fakat kokuluydu: Balık...

Annemi tiksime tiksime tiksime ve midesindeki görülmemiş kalkınmayı görülebilecek şekilde gözler önüne seren şey.

Bir eve balık girdi mi, her şey kokar. Çay takımları, yazı takımları, tıraş takımları, horozun gagası, tavuğun yumurtası... Her şey canım, her şey! Radyo, radyo gazetesi, haberler, köy postası... Bilhassa son saydıklarımız, daha beter, Nisan 1 balığı kokar. Şakacı, kandırıcı.

Anneciğim, midesi ağzında,

— Serbest ol, kendini sıkma...

— Aman doktorcuğum, ben küçüklük memnurum!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mendilli burnunda, yanıma soku-luyor. Muzaffere içerledi ya, hır-sını benden alacak. Kızdığını, köpürdüğümü bile soruyor:

— Yazı daha bitmedi mi?

Az sonra tekrar soruyor:

— Bitti mi?

Gidip gelip soruyor:

— Ne zaman bitecek?

— Daha çok var mı?

— Neden var?

— Bitiyor mu?

— Hâlâ bitmedi mi?

— Neden bitmedi?

★

Muzaffer, bizim fotoğrafçı Me-tinin nikâhlısının düğün elbisesi-nin dikilmesinin tamamlanması-nın sağlanmasının yardımının in-sanın vicdanının borcunun başlı-casının bunun olduğunun düşün-cesinin...

Hafakanlar basmadan söyleyi-vereyim: Muzaffer, Metinin ni-kâhlısının düğün elbisesinin...

Hay Allah!.. Canım işte, Mu-zaffer yukarıdaki şeyleri yap-mak üzere öteki mahalleye, ana-sının evine gitti. Bir hafta kala-cak...

Gelin hanım daha kapıdan çı-karken, bizim valide gülmeye, şa-kımaya başladı. Dünyalar onun!

Çamaşırlarımı ikadı, âdeti ol-madığı halde, gömleklerimi, elbi-selerimi, mendillerimi ütiledi. Kirli çıkıdan çıkardığı elliği ü-tüleyip cüzdanıma sokuşturdu.

Artık romatizmalarından, mide-sinden, yüreciğinden, karnıdaki mart kedilerinden şikâyet etmi-yor. Keklik gibi sekiyor.

Ezan vakti, neuzübillâh müziği dinlememe karışmıyor: Mecmua-daki çıplak kadınlara kızıp «Gö-rünen yerleri, cehennemde ateş karşısına gelecek!» demiyor. O böyle demeyince, ben de «Bundan amma döner kebab olur ha!» de-miyorum tabii. Daha tuhafını söyleyeyim: Annem, dün gece bu tip çıplak kadın resimlerinden birine güzel güzel, özene özene baktı baktı da:

— Rabbim neler yaratıyor! de-yiverdi. Beypazarı sucuğu gibi maşallah!

Yazılarının bitip bitmediğini de sormuyor.

Çok şirinleştii canım!

Muzaffer gittikten iki akşam sonra, radyoyu açmışım. «Evli de değilim, bekârım aman!» türküsünü okunuyordu. Sofraya rağmen kendimi tutamadım:

— Evli de değilim, bekârım a-man!

O, yemek esnasında türkü oku-manın günahından bahsedeceğine, bir an için gözüne bekâr görün-müş olmalıyım ki, sofraya mofra dinlemeksizin şıkır şıkır oynama-ğa koyuldu:

— Evli de değilsin, bekârsın a-man!..

Cennetten...

Küçük kız, yeni doğmuş kardeşini arkadaşına gösteriyordu. Beriki, bebeği iyice tetkik ettikten sonra sordu:
— Nereden geldi bu?
— Cennetten...

Küçük, bir müddet düşündü ve sonra bebeğin saçsız başını işaret ederek:
— Aman kardeş, dedi, orada da saçları ne kadar kısa kesiyorlar?

Yıllar ve yaşlar!

Tekin, ablasına döndü:
— Demek her geçen yılda yaşımız bir yıl daha artıyor, öyle mi?
Sevim başını salladı:
— Kadınlarda otuzuna kadar öyle...
— E, otuzundan sonra?
— Galiba her yıl bir yaş eksiliyor!..

Ağaç aklı!

Çocuk, bir müddet hayretle ağaca baktıktan sonra babasına döndü:
— Babacığım, şu ağaçlar da ne akılsız şeyler: Kışın insanların fazla örtüye ihtiyaçları olduğu zaman yapraklarını dökerler, yazın da herkes yarı çıplak gezdiği vakit, yapraklara bürünürler!

Ne faydası var?

Küçük oğlan daha okula ilk gittiği günün akşamı eve bir suratla geldi ve:
— Yarın gitmiyeceğim, dedi. Annesi telaşlandı:
— Neden yavrucuğum?
— Neden olacak! Ne okuyabiliyorum, ne yazabiliyorum, ne de istediğim gibi konuşabiliyorum. Gitmenin ne faydası var!..

— Bugün mektep çok kalabalık, başka gün geleyim!..

Kurtarmak!

Baba, okuduğu gazeteden başını kaldırarak, oğluna baktı:
— Annenle nasıl evlendiğini mi soruyorsun?.. Denizde boğuluyordu, kurtardım ve sonra onunla evlendim.

Çocuğun gözleri parladı:
— Yaaa!.. Demek onun için bana yüzme öğretmiyorsunuz!..

22 Nisan..

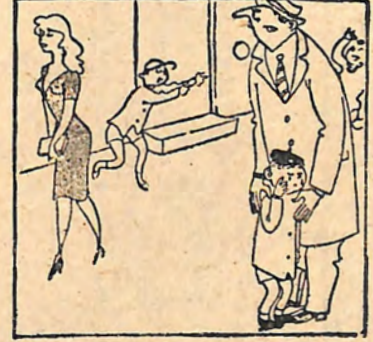
Ayıp!

Ahmet, Ayşeyi dövüyordu. Babası çıktı:
— Ayıp, ayıp... Bak, o senden küçük, dövmeğe utanmıyor musun?
— E, öyle ise sen beni neye dövüyorsun?

23 Nisan..

Ne yaparmış?

Salamon, oğlu küçük Moize sordu:
— Moiz, tramvayda birisi para düşurse, sen da yorsen, ne yaparsın?
— Emen ustune basar, aramaya başlarım!

— Aaa... Bu öğretmeni mi sevmiyorsun oğlum?..

Meraklı kız!

Kitapçı dükkânına küçüklük bir kız girdi ve kitapçıya:
— Şu vitrinde duran «Erkekleri yakalamanın yolları» isimli kitabı istiyorum, dedi.

Kitapçı gülerken:
— Bu gibi eserleri okumak için henüz çok genç değil misin yavrum?
O zaman küçük kız tasırlı etti:
— Ben bunu kendim için almıyorum ki! Babama yaş günü hediyesi olarak vereceğim. Kendisi polistir de...

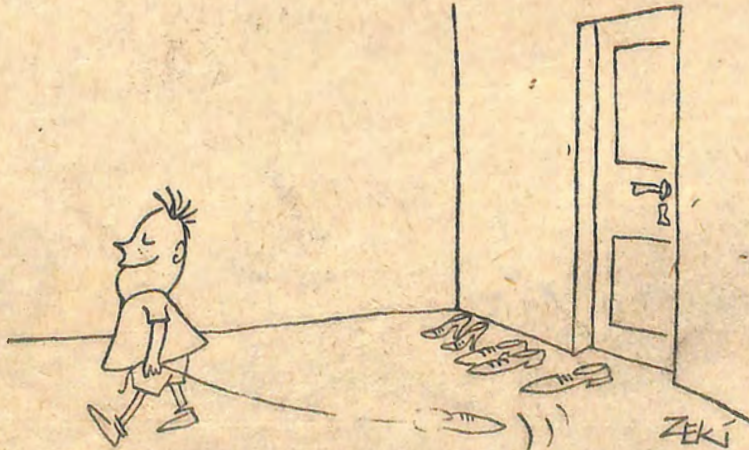
— Kusuruna bakmayın amcası, ilk dişini yeni çıkardı!..

Hımm!..

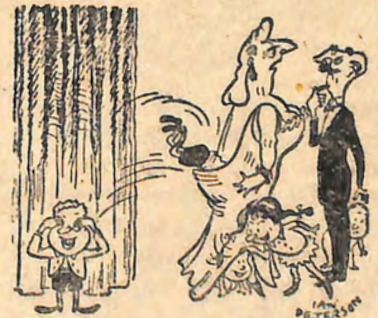
Küçük Aylâ yeni elbiselerini giymiş, annesiyle sokağa çıkmaya hazırlanıyordu. Babası seslendi:

— Aylâ, gazetemi getir!..
Küçük Aylâ, aldırmadı. Babası hemen kalkıp omuzlarından tuttu:
— Neye söz dinlemiyorsun? Bir daha yaparsan seni öpmiyeceğim...

Aylâ, dudak büktü:
— Hizmetçi kız da sözünü dinlemiyor ama, sen onu yine öpüyorsun!..

YAZISIZ!

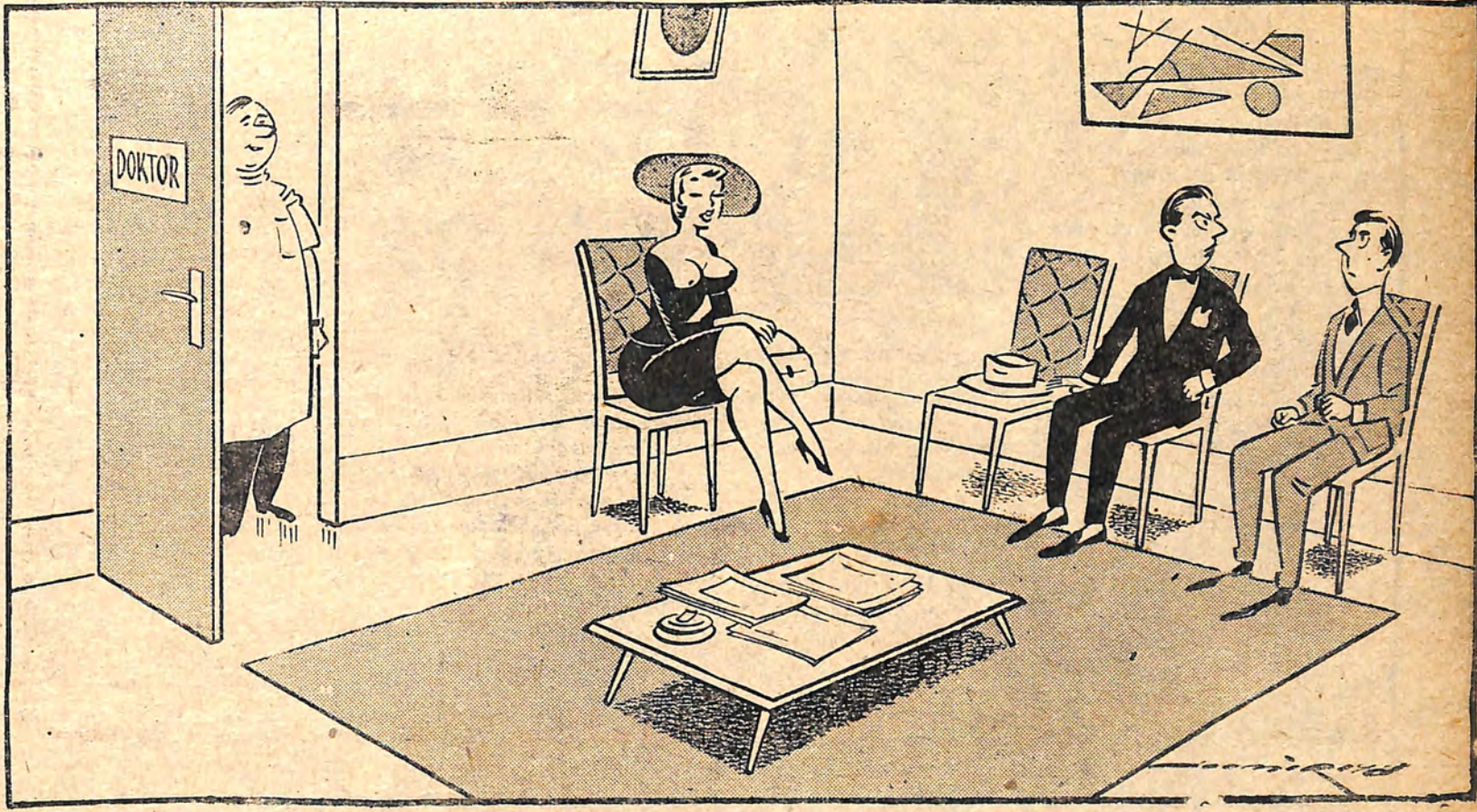

— Beyefendi, çocuklarınıza söyleyin, körebe'yi başka yerde oynasınlar!..

İriyarı öğretmen!..

Yeni öğretmen, insan azmanı ve gürültücü bir adamdı. Sesi gök gürültüsü gibi çıkıyor, talebeler korkudan tir tir titriyorlardı. Bir gün:
— Moreno, diye bağırdı. Dünyanın yuvarlak olduğunu nasıl isbat edersin?

Çocuk, titriyerek cevap verdi:
— Aman öğretmenim, ben dünya yuvarlaktır filân dedim.

— Hayır efendim, hayır... Sıra benim değil, sizin!..

Geç kaldınız!

Adamın biri, yeni bir vazifeye girebilmek için, umumî heyet muayenesinden geçmiş, raporunu bekliyordu. Nihayet pos a ile, beklediği rapor geldi. Fakat bunda şöyle deniliyordu:

«Yapılan muayeneniz neticesinde üçüncü devre tüberküloz ve tedavisi imkânsız bir kalp hastalığına mîptelâ olduğunuz anla-

şılmıştır. Üzülerek bildiririz.»

Bu raporun gelişinin ertesi günü ise adamecağız bir telgraf aldı. Telgraf heyettendi:

«Raporunuz bir başka hastanmki ile karışmıştır. Sizin ki yoldadır.»

Adam da şöyle bir cevap telledi: «Ne yazık ki, geç kaldınız. Zira 40 dakika önce intihar ettim.»

#

Dedikodu!

Sabık dedikodu yazarı bayan Feşmekân, Hiltona giderek, üçüncü katta oturan arkadaşının odasına telefonu bağlattı ve sohbete daldı: Herkesin hatırını sordu, yeni yaptırdığı elbiseleri anlattı, kendisi, arkadaşları ve hattâ ar-

kadaşlarının arkadaşları hakkındaki dedikoduları nakletti ve konuştu ve en sonunda lâfını şöyle bitirdi:

— Tülin şekerim, beş dakikaya kalmaz yukarıda olurum, sana ne havadislerim var, bir bilsen!..

Acemi yeğen!

Yeğenini ehîr âdetlerine nasıl alıştırdığını anlatıyordu:

— İlk defa boynuna kravat taktığım zaman o kadar şaşırdı ki, kendisini bir yere bağladığını sanıp iki saat yerinden kıpırdamadı!

#

Yeni izin!

Patron, tatilinden yeni dönmüştü. Yanında çalışan memurlardan biri odasına girdi ve ellerini kavuşturup:

— Efendim, dedi. Çok yorgunum, bir haftalık izin istiyorum.

Patron güldü:

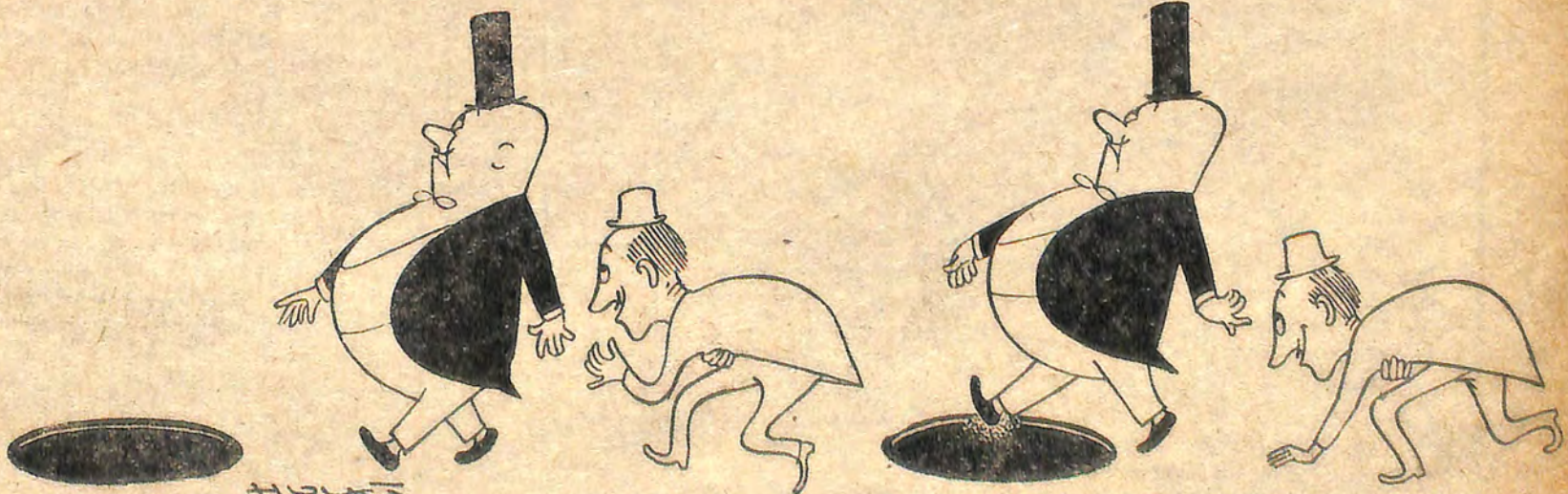
— Yahu, ben iki haftadır yoktum, sizin izniniz daha yeni bitti, sayılır...

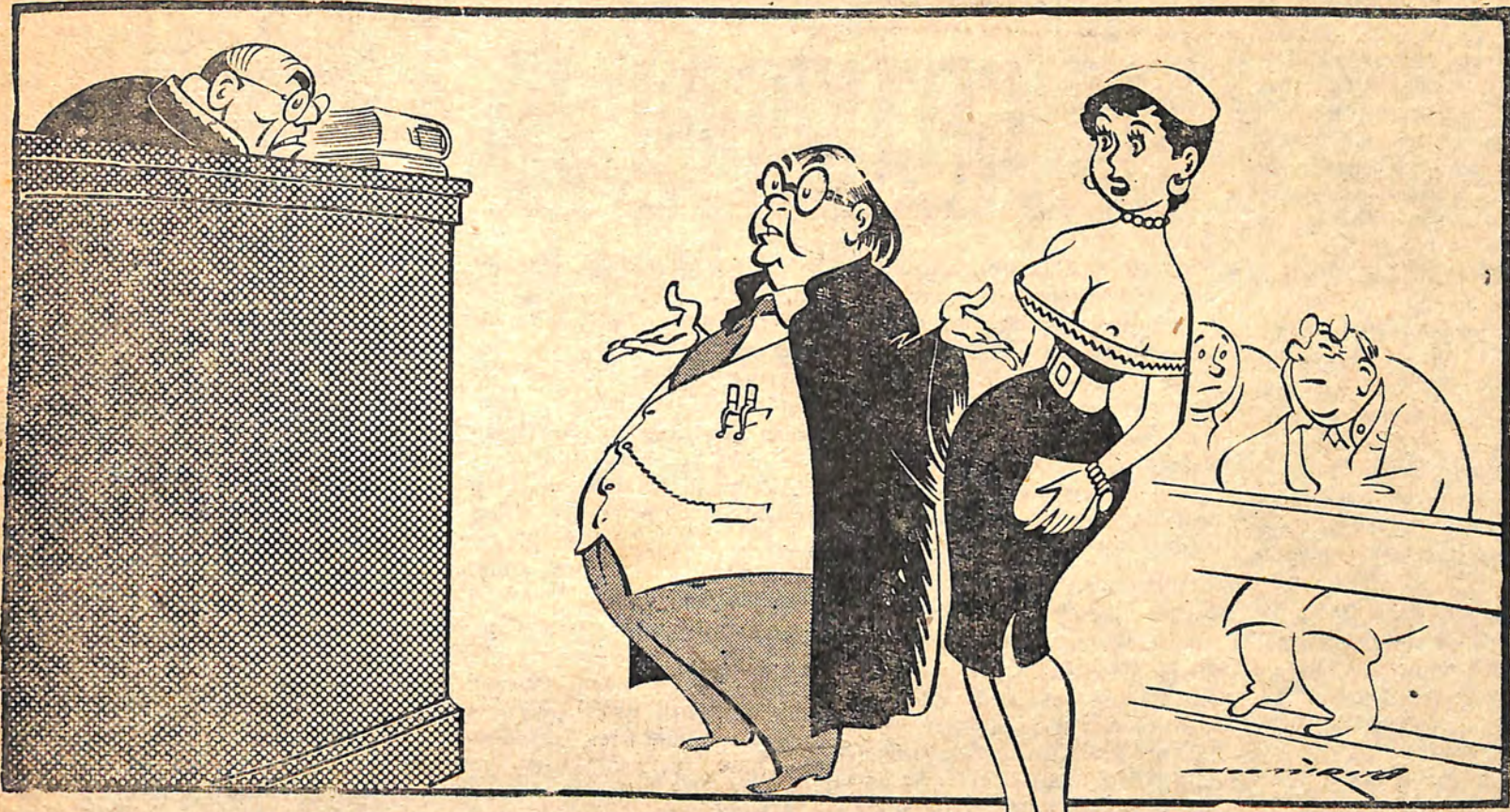
KOCAMA

- ★ Fırsat kapmızı bir defa çal komşular çalar.
- ★ Kadınlar, genç adamların s daşı, ihtiyarların ise hastab
- ★ Yişin, için ve eğlenin! Yar
- ★ En iyi doktor, vaktinde ye
- ★ Bir kadının eline düşmede ne şanslıdır.
- ★ Erkek son buseyi unuttukt hatırlar.

YENİ L

BEKAR: İşine her sabah ay
TÜNEL: Erkeklerin dahi yer
FİLOZOF: Yere dökülen süt su olduğunu düşünerek sevine

— Sayın bay hâkim!.. Müvekkilim adaletin gözünden hiç bir şey gizlemiyecektir!..

N LAFLAR

ar; geri kalan zamanlarda ise
evgilisi, orta yaşlıların arka-
kıcısıdır. Bu nasılsa perhiz yapacaksınız.
işemiyendir.
kolları arasına düşen adam
n sonra dahi kadın ille buseyi

OGAT

istikametlerden gelen kimse....
bulamadığı kalabalık bir vasıta...
üzülecek yerde, onun % 80 inin
kimse.

Doktor hastalanınca...

Dr. G... yı telefonla hastaneden
arıyorlardı. Hemşire telefona ce-
vap verdi:

«— Dr. G... yok efendim. Hasta-
landı, evine gitti.»

#

Tehlikeli soru!

Bir kayıt işi için müracaat eden
genç kadına memur sordu:

— Yaşınız?

Kadın cevap vermedi. Memur
sualini tekrarladı, gene cevap yok.
Adamcağız biraz daha bekledik-
ten sonra:

— Acele edin hanımefendi, dedi.
Her geçen dakika vaziyeti daha
vahimleştiriyor!..

Fedakârlık!

— Siz karınızı çok ihmal etmiş,
ona hiç para vermemişsiniz. Bu
sebeple kendisine ayda yüzelli lira
nafaka bağhyorum...

Adam, tatlı tatlı sırttı:

— Teşekkür ederim hâkim bey.
Ben de elim değdikçe kendisine
3-5 kuruş veririm elbette...

#

Davet!

— Pilot kuleye, diye gürledi.

Bu sefer pilot:

— Geliyorum, dedi. Bu kadar
bağırarak ne var?

Ses cevap verdi:

— Ne yapayım! Bağırmağa
mecburum, zira mikrofön bozuk...

n hikâyesi!

STANBULUN kenar köşe semt-
lerinden biri. Ve çarpık çurpuk
evlerin tükendiği yerde, insanı
birdenbire kucaklıyveren ferah
bir açıklık. Manzara fevkalâde,
deniz ayaklar altında, sağda sol-
da insanı selâmlıyan bodur ağaç-
lar, ağaçların nihayetinde de tatlı
bir meyille yükselen şirin, tepemsi
bir saha...

Kızılca kıyamet, işte bu gü-
zelim yerde koptu.

Efendim, bu tepecğin beri ta-
rafındaki mahallede meğer iki de
herif varmış. Herif dedikse hani
nasıl denir, hâşâ huzurdan, yanla-
rından desturla geçilen cinsten.

Birincisi, Gırtlaksıkan Hamdi...
Akrep kancası bıyıklı, zebellâ gi-
bi... Hem şakası da yok ha.. Ge-
çen gün Hüseyinin kahvesinde bir
gürlemiş:

— Söyleyin o Cimbız Recep de-
nen köpoğluna, bizim tepeciğe hiç
niyetlenmesin. Oraya ben bir ge-
cekondu dikeceğim. Benden evvel
davranırsa, tepesine yumruğu şöy-
le bir kondurup gırtlakımı...

Hem böyle demiş, hem de bir
elliyle art cebindeki kakancayı şöy-
le bir okşamışmış.

Bre aman!..

Cimbız Recep dediği de, öbür
sokağın fedaisi. O da yaman ha...
Gezdiği yerde betellenip bozulur-
muş:

— Söyleyin o Hamdi denen kö-
poğlusuna, biz sonra adamın kar-
nına duman doldururuz; o yere
gecekondu yapmak benden başka-
sına düşmez...

Vay vay vay vay!..

Biz, bu yerlerde, işlerin bu bi-
çim olduğunu ne bilelim. Geçen
pazar, İstanbulun öbür ucundan
kalktık. Başta, sağolsun bizim ka-
yınvalide olduğu halde cümbür
cemaat kiralık ev aramaya çıktık.
Orası senin burası benim derken
tâ buralara kadar gelmişiz. Bak-
tık şipşirin bir tepecik. Hava gü-
zel, rüzgâr ılık, manzara lâtif. Ha-
di dedik şuracıkta biraz dinlene-
lim. Bu yer canımıza can kattı. A-
çılıp saçıldık. Uzanıp yayıldık. Oh,
dünya varmış!..

Fakat bu dünyada telepati de-
nen bir nesne de mevcut. Buna ar-
tık inandım. İki kabadayının be-
yinlerinden buraların havasına
durmadan radyo dalgaları halinde
neşriyat yapan gecekondu fikri,
sanki bizim kafalarımıza da çar-
pıp çın çın öttürdü.

Önce şeytan beni dürttü. Durup
dururken:

— Boş yere ev arıyacımıza,
dedim, şuracığa bir gecekondu di-
kivermeli.

Bizim çocuklar böyle antika iş-
lere bayılırlar. Gecekondu da ge-
cekondu diye tutturdular.

Kayınvalideyle bizim hanım:

— A!. Nasıl olur, ayol, burası
pek tenhalık! filân dedilerse de
sonradan onların da akilları yatar
gibi oldu. Uzun uzun müzakere ve
ham hayal kurduktan sonra niyet
ettik, yapar mıyız yaparız.

Bir akşam karanlığında ustalar
öteberiyle birlikte gelip gecekon-
duyu kuruverdiler. Eşyaları da at-
tık içerli, tamam. Civar mahalle-
lerden bizim gecekondu hemen gö-
rülürmüş. Fakat, bir taraftan Cim-
bız Recep «Vay, alacağın olsun
Hamdi!» derken, öbür taraftan da
Hamdi, bakmış bakmış: «Sana gös-
teririm Cimbız!» deyip uzaktan diş
gıcırdatmış.

Mülk sahibi olmak keyifli şey.
Eşyaları yerleştireverdik. Yer ge-
nişçe tutulmuş, içerisi üç bölüm.
Adeta villa yavrusu. Pencereyi de-
nize karşı forâ ettik. Yemeği
manzaraya karşı yiyelim dedik.
Ben sofrada azıcık çakıştırdım.
Pilli radyoyu da sonuna kadar aç-
tık. Gübek havaları filân gırla gi-
diyor. Ne de olsa yorgunuz. Ye-
mekten sonra fazla oturmamak.
Herkes yatacak yerini hazırlama-
ya koyuldu. Meğer bütün bunlar
ne kolay işmiş, yazık bunca yıllık
aptallığıma.

Biraz kapının önüne çıkayım de-
dim. Etraf karanlık. Civarda ağaç
kümeleri sosyete dedikoducuları
gibi fısıltılarla kimildanıyorlar.
Gökte tıpkı romanlardaki gibi yıl-
dızlar pırıldıyor. Nereden aklıma
esti bilmem, kendi kendime cim-
nastik hareketleri yapmaya başla-
dım. Bir iki üç dört... Bir iki üç

dört... İçeridekiler hâlâ türkû ça-
ğırıyorlar...

Pam!.. Pam!.. Pam!.. Bir ta-
banca sesi.

Amanın bu ne?.. Her halde a-
cemi çaylak sarhoşun biri filân
derken içimden geldi: «Hayt!» di-
ye bir nara da ben salıverdim.

Uzaktan bir ses kükredi: «Ulan
hergele!..» Pam pam!.. Bu sarhoş
iş değil.

Paldır küldür bir ta lak, kendi-
mi içeride buldum.

«Lâstik mi patladı» diye sordu-
lar.

— Ne lâstığı canım. Ramak
kaldı ben patlıyordum; dışarıda
birisi var, habire bana kurşun sı-
kıyor.

Hanımla kaynanam bir ağızdan:
«Ay içimiz fena oluyor!» dediler.

— Siz içinizi bırakın da dışımı-
za bakalım. İşin ucunda postu del-
dirmek var.

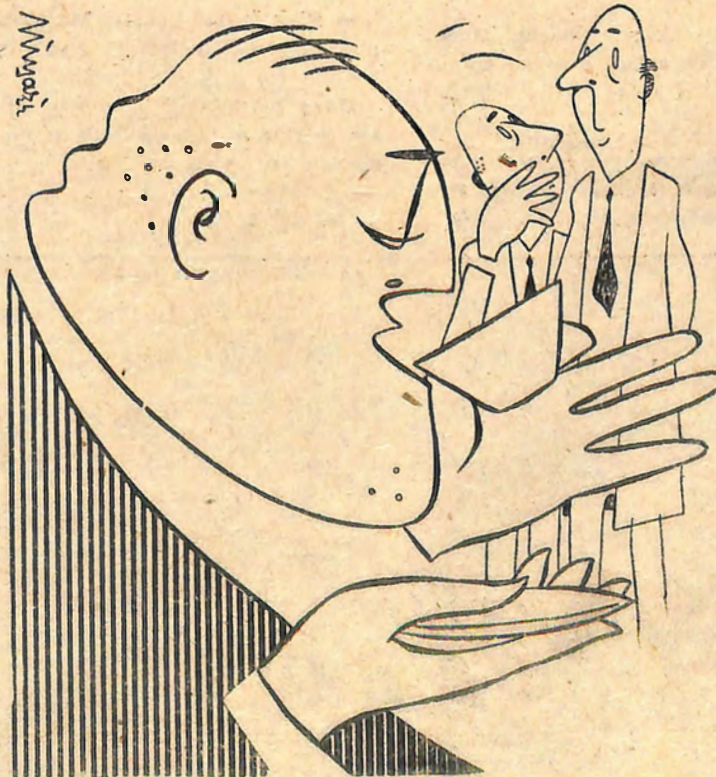
Bereket çocuklar kovboy filmine
alışkınlar. Hemen lâmbayı kıstılar.
İntipüf kapıyı kapattık. Herkes
yerlere upuzun yattı. Çıt yok.

Öteden Hamdinin sesi:

— Ben buraların başıyım! diye
tekrar kükredi, yarından tezi yok
defolup gidecek misin?

Harif beni içeride Cimbız Recep
sanıyor. «Ben buraların başıyım»
dediğine göre her halde başkomi-
ser, dedik, pek celâlli bir zat...

Gümrükteki 300 ton kahveyi, Kızılay pahalı fiyatla satacak..
(Gazeteler)

— Bu kadar hamiyet sahibi insan görmedim birader, her gün kahve
içiyor!..

Kanuna karşı geldik diye dehşetli
kızdı.

Gecekondunun içi bir anda, ilk
okul birinci sınıf dershanesi gibi
hep bir ağızdan öttü:

— Gidiceeee!

— Yarın sabah hemen çıkacak
mısın?..

— Çıkıcaaaaz!..

— Karışmam ha...

— Karışma!..

— Susun lan!..

Ses kesildi.

Yarım saat geçti.

Bu defa da aksî cepheden baş-
ka bir yaylım ateş! Pam... Pam...
Pam... Ve Cimbız Recebin davudî
sesi:

— Hemen buradan defolup gide-
cek misin?

— Gidiceeee!..

— Yarın sabah hemen çıkacak
mısın?

— Çıkıcaaz!..

— Karışmam ha!..

— Karışmaaaa!..

— Susun lan!..

Kayınvalide bana: «A oğlum de-
di, kanuna karşı durulmaz. Ne
edeceksen et de şu dışarıdaki ko-
miserlere teslim olağın.»

Elimize bir oklava geçirdik. U-
cuna yarı karanlıkta beyaz bir bez
iliştirip pencereyi araladık. Başla-
dık sallamaya. Vij diye bir kur-
şun geçti. Baktım: Oklavanın u-
cunda, affedersiniz kaynanamın
donu dalgalanıyor. Orta yerinde
bir delik.

— Çekin şu münasebetsiz şeyi!
diye bağırdım, muharebeye de-
vam!..

Bizim kayınvalide çetin cevizin
biridir. Beni bile yola getiren cins-
ten.. Bayrak meselesine fena halde
içerledi. O kızgınlıkla kalkıp dim-
dik oturdu. Artık onu on tane Cim-
bız ve yirmi adet de Gırtlakçı dur-
duramaz!.. Bir elinde feneri, öbür
elinde de oklava, bir destur narası
da o çekip fırladı dışarı.

Dışarıda birdenbire karşılaştık
Cimbızla Hamdinin naralarına bi-
zimkinin cazırtısı da karıştı. Ka-
ranlık bir çuvala iki kıkıyruk ço-
marla bir de anaç kedi girmiş gibi
viyaklamalar iştiliyor.

Az sonra çomarlar sustu. Şimdi
yalnız bizimkinin kumandası dü-
yuluyor:

— Bir daha pam pum edip yü-
reğimi ağzıma getirecek misiniz?

— Yapmıyacaaaaaz teyze!

Ve, kâşane bize kaldı.

BİTİRİM

✱

Aman oğlum!..

Yaşlı bir kadıncağız, kendi gibi
yaşlı bir arkadaşısı ile seyahate
çıkıyordu ve bu arada ilk defa tay-
yareye binecekti. Fakat yerine ge-
çip oturmada, tayyarenin pilotu-
nu görmek istedi ve ona:

— Aman evlâdım, dedi. Sesten
hızlı gideyim deme sakın. Biz bi-
raz cene çalmak istiyoruz..

kokteyl

Et bulamıyan kasaplar makinalarını satıyorlar.. (Gazeteler)

FIKRA Maruşı

Timarhane!

Ölüler kuyruğu ahiret kapısında sıralanmıştı. Kontrol memuru melek, kısa sorularla cennetlik ve cehennemlikleri ayırıyordu.

Yorgunluğu, uzun yıllar mezarda bile dinlenmekle geçmemiş biri, meleğin sualine:

— Evet, dedi, günahım çok... Namaz kılmadım, oruç tutmadım. Ama, dünyada iken evlendim... Karım, cehennem azabını bana hayat-ta çekti.

Kontrol memuru, mahzun ölüye cennetin kapısını gösterdi: «Giriniz!»

Arkasında beyaz kefenli erkek bu konuşmayı duymuştu. Meleğin sualine cevap verdi:

— Evet, benim de günahım çok: Namaz kılmadım, oruç tutmadım ama, ben ondan çok çekmiştim...

— Nasıl?

Ölü, ıstırap dolu bir sesle fısıldadı:

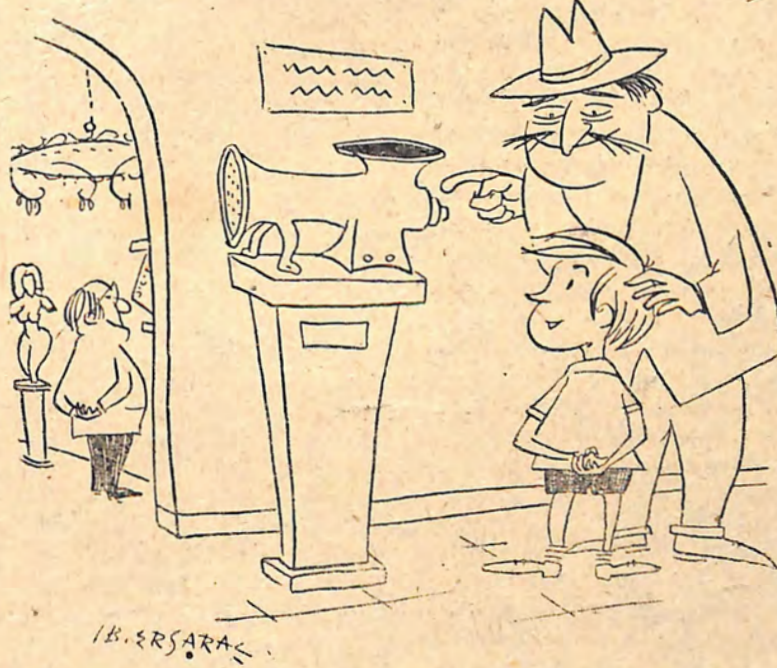
— İki kere evlenmiştim!..

Birdenbire kapıdaki meleğin kaşları çatıldı ve öfke ile cehennem kapısını gösterdi:

— Gir içeri!.. Sen cennetli timarhane mi sandın?!. Cavit Abeeş

Osmaniye Cd. No. 49

CEYHAN

— Bu mu yavruun?.. Et denilen nesneyi kıymak için kullanılırdı!..

Borazan'ın bir nüktesi

Meşhur nüktedan Borazan Tevfik, bir gün vükela vapuru ile Boğaziçine giderken; zamanın büyükleri yolda saatlerden bahis açmışlar: «Falan marka saat iyidir, falan markalı daima geri kalır...» gibi, iddialarda bulundukları sırada; (Çingene) diye anılan nüfuzlu adamlardan biri:

— Benim de güzel bir saatim var!..

Deyince; Borazan Tevfik cevabı bastırmış:

— Sizin ki mutlaka (maşalı) dır!

Usul-i merkeziyet şarkısı!

Züğürtlükten küll olduk, gayri yandık;
Usul-i merkeziyyetten usandık!..
Bu hali biz yine evvelki sandık,
Usul-i merkeziyyetten usandık!..

Kabul eyler mıyım ben nush u pendî:
Tahammül kalmadı, sabrım tükendi!
Yetiş imdada, defterdar efendi,
Usul-i merkeziyyetten usandık!..

Bugün beş pâresiz kaldık, süzıldük,
Dolanmaz oldu bakkallar, üzıldük,
Züğürtlükten büzüldükçe büzüldük,
Usul-i merkeziyyetten usandık!..

EŞREF

Hadiseler Arasında FELEK

Hâlâ Kubalı!

Hayal perdesinde Karagözle konuşurken Arap sorar:

- Kim suyladı?
- Kime suyladı?
- Ne suyladı?
- Ne zaman suyladı?
- Kim suyladı?

Ve böylece sual sora sora adamı çileden çıkarır...

Şu «Kubalı» işi de böyle oldu.

Taaş başında tuttuk adama bir sual sorduk; o da cevabını verdi. Al aşağı ettiler. Ondan sonraki safhalar malûm, nim malûm veya gayri-malûm... Ne ise sonunda Profesör yerine geldi. Şimdi de:

- Nasıl geldi?
- Bunun mânası ne?
- Demokrat Parti ne demiş?

— C.H.P. ne demiş?
— Bence bu bir ricattir! Sence bu bir tehdittir. Herkes aklına geleni söylüyor...

Yahu! Gittiği zaman müteessir olmadık mı?.. Tamaaam!.. Şimdi kırsusüne avdet etti. Artık bırakalım yakasını. Böyle şeyler kurcalanmağa gelmez; hele izzeti nefis haline getirmeğe hiç gelmez.

Hâlâ bahar değil, mart havası hüküm sürdüğünü öğrenemedik gitti.

B. FELEK«Cumhuriyet»

YAZISIZ!

SİĞİR Mukavelesi

BİR iki kelime ile, halkın zihnini bu kadar işgal etmiş, bu kadar dedikodulara sebep olmuş ve hem Avrupa hem de Amerika gazetelerinde uzun uzun bahsedilmiş olan, bu hâdisede, küçük de olsa benim de payım bulunduğunu, millete açıklamak istiyorum.

Bu acınacak vak'anın başlangıcı şöyle olmuştur: Sizi temin ederim ki, bunu takip edecek olan özetin doğruluğu resmî kayıtlardan tahkik ve isbat edilebilir.

New Jersey'li John Wilson, hükümetle şu mukaveleyi yapmıştır: 1861 senesi Ekim ayının 10 uncu günü, General Sherman'a 30 fiçı sığır eti teslim edecektir. Çok güzel.

Wilson, sığırları aldığı gibi Sherman'ı takibe başlar. Fakat Washington'a geldiği zaman Sherman Manasas'a gitmiştir. Wilson da yanında sığır fiçileri, peşinden gider. Ama geç kalmıştır. Bu şekilde hemen bütün Amerikalıyı dolaşırlar. Sherman'ın Kudüze, hacca gittiğini duyunca, derhal Beyrut'a hareket eder. Fakat gene yetişemez, Sherman memlekete dönmüş, Kızılderililere karşı harbe girmiştir. 68 gün süren bir yolculuktan sonra, tam Sherman'ın karargâhına 4 mil kala, Wilson Kızılderililerin eline düşer, kafası balta ile kesilmek suretiyle öldürülür; bir tanesi hariç bütün sığır fiçileri zaptedilir. O bir tanesi de Sherman'ın askerlerinin eline geçer. Görüyorsunuz ya ölümde bile, mukavele şartlarını kısmen dahi olsa yerine getirmiştir. Vasiyetinde kontratı oğluna bırakır. Oğlu aşağıdaki faturayı tanzim eder ve ölür:

Amerika Birleşik Devletleri aşağıdaki meblağı ölü Wilson'a borçludur:

★	Mark Twain	★
General Sherman'a teslim edilecek 30 fiçı karşılığı:		
100 dolardan	3,000 dolar	
Seyahat ve nakliye masrafı	14,000 dolar	
Yekûn	17,000 dolar	

Ölümünden sonra kontratı W. Martin'e bırakır. Martin de faturayı tahsil etmeğe çalışırsa da muvaffak olamaz, ölür ve meşhur mukaveleyi Barker'e devreder. Barker de bu işi beceremez, Rogers'e devreder. O da parayı tahsil etmek için teşebbüse girer ve meseleyi 9 uncu murakıba kadar götürür, fakat onun da ömrü vefa etmez, kontrat dayısına kalır. Ondan sonra daha yedi el değiştirir, nihayet dargın olduğum bir akrabadan bana kadar geldi. Bu mirasa konduğum ana kadar vaziyet bu merkezde idi. Şimdi milletin önünde, bu hâdisedeki payımı açıklamak istiyorum. Ben sığır mukavelesini ve faturayı alarak Cumhur Başkanına kadar götürdüm. Başkan beni görünce: «Bir arzunuz mu var efendim, sizin için ne yapabilirim?» dedi. Ben:

«Sayın Başkan, 1861 yılının Ekim ayında, New Jersey'li müteveffa John Wilson devrin hükümeti ile General Sherman'a 30 fiçı sığır eti temin...»

Başkan sözümü burada keserek, beni nazik fakat kat'î bir ifadeyle huzurundan çıkarttı. Ertesi günü Devlet Bakanına gittim...

O da «Sizi dinliyorum» dedi. Ben: «Efendim», diye söze başladım. «10 Ekim 1861 günü New Jersey'li John Wilson devrin hükümeti ile General Sherman'a cem'an 30 fiçı sığır eti...»

«Yeter, bayım, yeter. Buranın vazifesi sığırlarla uğraşmak değildir.»

Bu sözlerle oradan da kapı dışarı edildim. Bu meseleyi tekrar

ele alarak üzerinde iyice düşündüm ve bu sefer Bahriye Nezaretine başvurmağa karar verdim.

Nazır beni görünce: «Ne söyleyecekseniz, çabuk söyleyin, boşuna beni bekletip durmayın!» dedi. Ben gene başladım:

«Efendim, 10 Ekim 1861 günü, New Jersey'li John Wilson, hükümetle General Sherman'a cem'an 30 fiçı sığır eti temin edeceğine dair bir mukavele...»

Daha sözümü bitirmeden, bir temiz azar işittim. «Bahriye nezaretinin sığırlarla alakası yokmuş, falan filân...»

Ben de iyiden iyiye kızmıştım. Ne biçim hükümetti bu! Bir türlü sığırların parasını ödemek istemiyarlardı! Soluğu İçişleri Nezaretinde aldım. «Efendim, 1861 yılı Ekiminin 10 uncu günü...»

«Yeter, yeter, bunları daha önceden de duydum... Mahut sığır kontratınızı alın da buradan defolun... Dahiliye Nezaretinin Ordu iâşesi ile alakası yoktur.»

Çıktım fakat, hırs içindeydim. Ne olursa olsun, bu parayı tahsil edecek yahut ben de bu uğurda benden öncekiler gibi ölecektim. Onun için baş vurmadığım yer kalmadı. Posta müdürüne gittim, Ziraat Nezaretine gittim, Meclis reisine gittim, kimsenin ordu iâşesi ile alakası yoktu. Nihayet soluğu Patent müdürlüğünde aldım. Daha henüz söze başlamıştım ki, müdür gürlledi: «Hay Allah belânızı versin! En son buraya da mı geldiniz? Şu yere batasınca sığır kontratınızı alın da basın bakalım. Bizim bu gibi işlerle ilgimiz yok.»

«Fakat efendim, kim olursa olsun, birisinin bu parayı ödemesi lâzım. Hem de şu anda, yoksa alimallah buranın altını üstüne getiririm.»

«Fakat...»

«Fakatı makatı yok, Patent müdürlüğü bu işten mes'ul. Bana paramı vermesi lâzım.» Ne ise te-

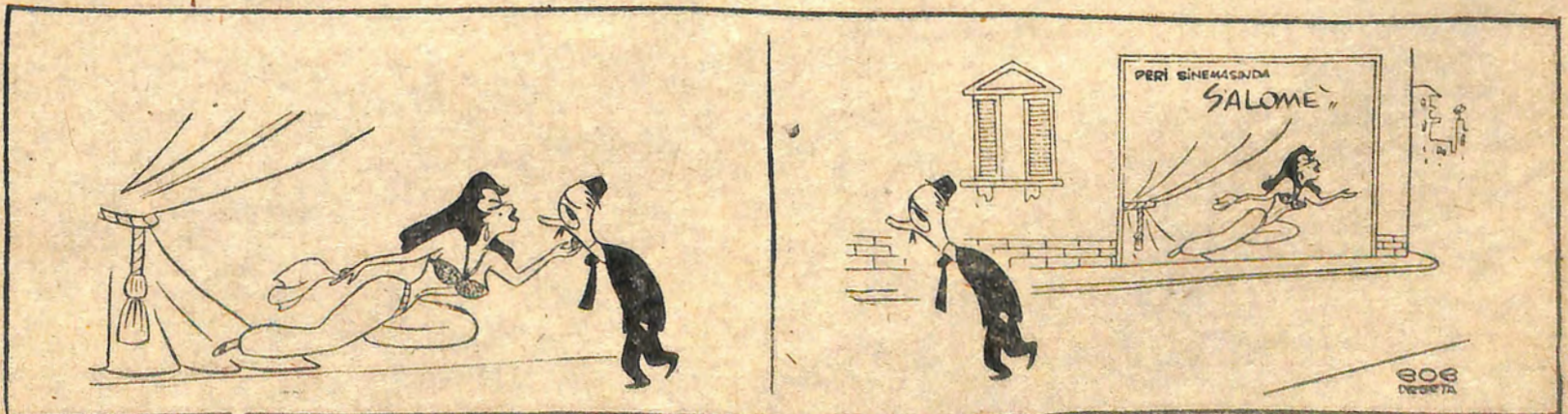
Mouik

Strip-Tease!.. (Fransız)

ferruatı bırakalım, ağız patırtısı dövüşe döndü. Neticede müdür kazandı ama, ben de bir şey öğrendim... Maliye Vekâletine baş vurmam gerekiyormuş. Oraya gittim, tam iki buçuk saat bekledikten sonra, Maliye Nazırı beni kabul etmek lütfunda bulundular. Söze başladım:

«Pek sayın bayım, 1861 yılı 10 Ekim günü...»

«Yeter efendim, meseleyi biliyorum. Maliye Başmurakıbına gidin.»

YAZISIZ!..

(İtalyan)

Ben de öyle yaptım. Başmura-kıp, ikinci murakıba, ikinci mu-rakıp, üçüncüsüne, üçüncüsü de beni Sığır Şubesi Başmuhasebecisine gönderdi. Artık işler yolu-na girmişe benziyordu. Başmu-hasebeci, bütün kayıtlarını, kâğıt-larını, evrakını iyice aradı, fakat sığır mukavelesinin suretini bula-madı, beni ikinci muhasebeciye yolladı. O da bir şey bulamadı. O hafta zarfında 6 ncı muhasebeci-ye kadar gittim.

Ertesi hafta Talepler Şubesi-nin, daha sonraki hafta, Kayıp Kontratlar Şubesinde vakit ge-çirdim. Nihayet Muhtelif Evrak Müdürlüğünde karar kıldım. Mü-dür yoktu. Kâtibi orada idi. Oda-da 16 tane genç güzel kız, otur-muş, defterlere bir şeyler yazıyor, 7 delikanlı da onlara iş gösteri-yordu. Kızlar, arkalarına bakıp bakıp delikanlılara gülümsüyor, delikanlılar da onlara mukabele ediyorlardı. Yani anlıyacağınız, bütün işler yolunda gidiyordu. Gazete okuyan bir iki memur bana ters ters baktılar, fakat gene okumalarına devam ettiler. Ben bu işlere alışmıştım, onun için bunlardan birinin önüne dikildim ve: «Pek sayın bayım dedim... Acaba Büyük Türk nerede?» (*)

«Kimi arıyorsunuz bayım? Eğer şefi soruyorsanız, dışarı çıktı, daha gelmedi.»

«Acaba bugün haremi ziyaret edecekler mi?»

Genç adam bana aksi aksi bak-tı, sonra gene okumasına devam etti. Fakat ben artık bu memur-ların halini öğrenmiştim. Yeni posta gelinceye kadar gazetesini bi-tirirse benim için tehlike yok demekti. Zaten okuyacak iki ga-zetesi kalmıştı. Biraz sonra onları bitirdi, şöyle bir esnedi, gerindi, ve bana ne istediğini sordu.

«Koca budala, 1861 yılının...»

«Bildim, sen şu sığır meselesini araştıran adamsın. Ver bakalım kâğıtlarını...» Kâğıtları aldı. Bir zaman için kendi evrakını karış-tırdı durdu, nihayet kontratın bir türlü bulunamıyan kayıtlarını bul-du.

Sevincime son yoktu. «Verin bana» dedim. «Artık hükümet bu parayı öder.» «Olmaz» diye cevap verdi, «Daha yapılacak işler var. Bu John Wilson nerede?»

— Öldü.

— Ne zaman öldü?

— Ölmedi, öldürüldü.

— Nasıl?

— Balta ile...

— Bunu kim yaptı?

— Kim olacak, Kızılderililer.

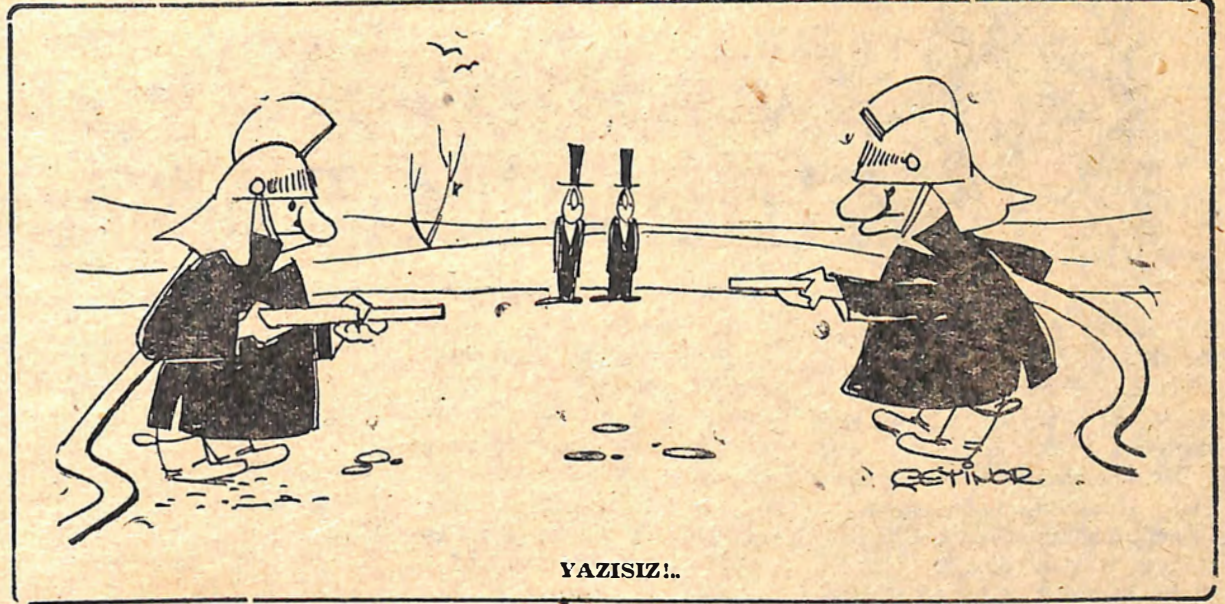
— Kızılderilinin adı?

— Adı mı, bilmiyorum.

— Olmaz, muhakkak bir adı ol-ması lazım. Öldürürken kim gör-dü?

— Bilmiyorum.

(*) Grand Turc - Sultan, padi-şah.

YAZISIZ!..

— Demek siz orada değildiniz.

— Hayır, değildim.

— O halde Wilson'un öldürül-düğünü nereden biliyorsunuz?

— Elinin körü, biliyorum işte!

— Olmaz, elimizde delil olması lazım... Kızılderiliyi yakaladınız mı?

— Tabii ki hayır.

— Onu yakalamanız lazımdı. Balta sizde mi?

— Hayır, onu isteyeceğiniz hiç aklıma gelmemişti.

— Olmaz, baltayı bulup, Kızıl-deriliyi getirmeniz lazım. Bu şe-kilde Wilson'un ölümünü isbat edebilersen, Talepler Bürosuna baş vurursun. Oradaki işin bitene kadar belki ancak bu para çocuk-larının eline geçebilir. Fakat bu adamın öldürüldüğü muhakkak isbat edilmeli. Sonra bir şey daha var. Şunu söyleyeyim ki, hükümet faturadaki seyahat ve maliyet mas-raflarını ödemiyecektir. Belki Sherman askerlerinin eline geçen

bir tek fiçinin bedelini öder. Bu-nun için de faturayı Meclise sun-man ve orada kabul ettirmen lâ-zım. Fakat Kızılderililerin eline geçen 29 fiçinin parasını ödemiye-cektir.

— Demek benim sadece, 100 dolar alacağım var, öyle mi? O da kat'i değil... Demek Wilson'un bütün seyahatleri, Avrupa'ya, As-ya'ya dolaşması, sıkıntıları, üzün-tüleri, bu parayı tahsile uğraşan-ların çıktıkları, demek hep bu yüz lira için öyle mi? Peki, neden başmuhasebeci bunu bana söyle-medi?

— Talebinizin hakikî olup olma-dığını bilmiyordu da ondan!

— Neden başmuavin, neden ikinci muavin, veya dolaştığım bürolardan kimse bu hususta ha-na bir şey demedi?

— Onlar da bilmiyordu. Burada biz her şeyi usule göre yaparız. Siz de usulü takip ettiniz ve iste-diğinizi öğrendiniz. En emin yol

budur. Zaten tek çıkar yol da bu-dur ya! İşler biraz ağır gider ama, hem düzgün olur, hem de emni-yetlidir.

— Evet delikanlı, o kadar em-niyetli ki, insanı ölüme götürür. Ben de son nefesimin yaklaştığı-mı hissediyorum. Bak biliyorum, şu karşıda oturan tatlı mavi göz-lü kıızı seviyorsun! Bakışlarından anladım. Fakat onu alamıyorsun, çünkü fakırsın. Sana bir iyilik yapacağım. Aç şu avcunu, al şu kontratı, sevdiğin kızla evlen ve mes'ut ol. Tanrı sizi bahtiyar et-sin, evlâtlarım...

İşte bu kadar gürültü koparan meşhur sığır kontratı hakkında bildiklerim bu kadar. Ktadisine kontratı hediye ettiğim memur da öldü. Sonra ne oldu bilmioy-rum. Yalnız bildiğim şu: Was-lington'da bir resmi dairede ev-rak takip etmeğe insanın ömrü vefa ederse, belki aradığını bulur. Fakat bu resmi daire bir hususî teşekkül gibi akıllıca teşkilâtlan-dırılmış olsaydı, aradığını bulmak için insana bir tek gün yeter de artardı bile...

1870

#

Yeni tez!

Meşhur bir psikiyatris bir tez hazırlamıştı. Bu tezinde, kusur-lu olarak doğan kimselerin bu kusurlarıyla kabili telif olma-yan şeylere heves ettiklerini iddia ediyordu. Bir konferan-sında:

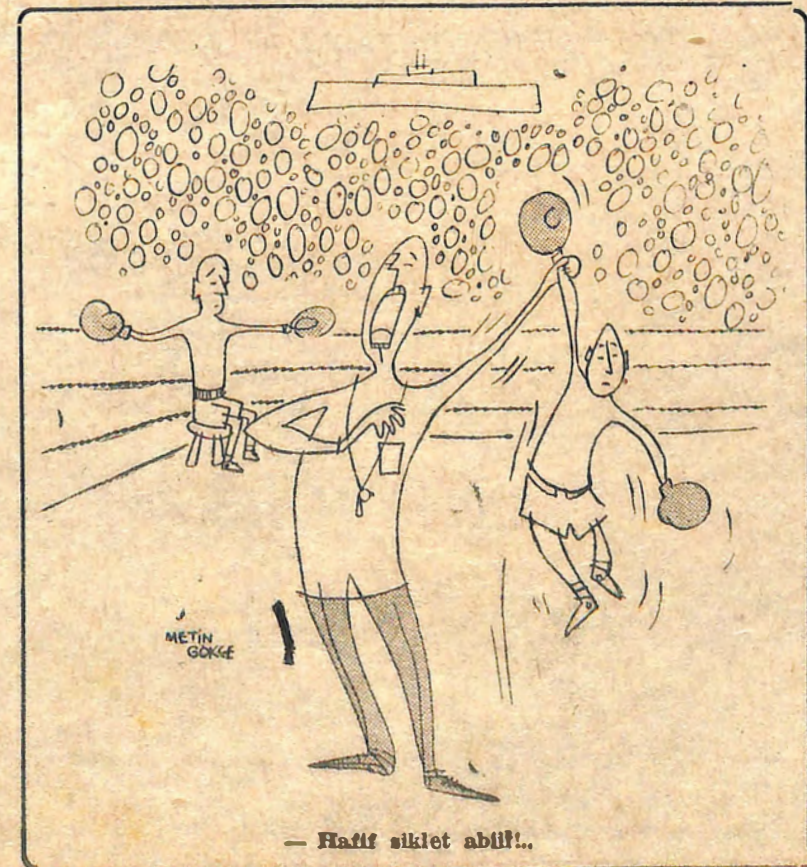
— Meselâ, diyordu, nefes darlığı çeken kimseler, muka-vemet koşucusu olmağa kal-karlar, gözleri çok zayıf olup burnunun ucunu göremiyenler avcılığa veya resme heves ederler. Kulakları top gibi sa-ğır olanlar müziğe, kekemeler spiker olmağa bayılırlar...

Dinleyenlerden biri dayana-madı:

— Yani, dedi. Sizin tezinize göre, kafadan sakat olanlar da psikiyatris oluyor demek ki...

(Amerikan)

15

— Hafif sıklet abili!..

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 11. —

O akşam, Satılmış, kendi akra-
mı ve en teklifsiz arkadaşı olan
mühimme müdürünün odacısı Ka-
ra Mehmetle birlikte Galataya eğ-
lentiye gidiyorlardı.

Ne zamandanberidir istife yatır-
dığı paraların tadını biraz da
kendî tatmak sevdasına düşen Sa-
tılmış, şundan bundan iştirip de
henüz bilmediği, görmediği Galata
ve Beyoğlu âlemlerine âşına ol-
mak hevesini duymuştu.

Yalnız gitmeğe cesareti olmadı-
ğı için, Kara Mehmede açılmış, o-
nu kandırmağa muvaffak olmuş,
ve büyüklerden gizli, onunla usul-
cacık yola çıkmıştı.

Arkalarında, efendilerin n hedi-
yesi olan birer sivil elbise vardı.
Satılmışın, kapdaracak bir re-
dingot, Kara Mehmedinki ise, üze-
rinde sümküklü böcek gezmiş gibi
yer yer parlıyan lâcivert bir kos-
tümü. İkisi de, Yenicaamde mola
vermişler, fesleri kalıba çektiirmiş-
ler, potinleri de boyatmışlardı.

Lâkin bu kadar özentiyi çekemi-
yen Felek, inadına gökyüzünün
süpaplarını ta nihayete kadar aç-
mış, bulutların içinde ne kadar su
varsa yağıdırıyordu.

Bunun tesiri olarak, limon ka-
buğuna dönen feslerin boyaları,
zavallı iki hemşerinin şakakların-
dan aşağı akıyor, kendilerini ace-
mi panayır palyaçolarına döndü-
rüyordu. Elbiseler arkalarına ya-
pışmıştı. Fakat inatları inat, ge-
ri dönmeyle kabadayılıklarına ye-
diremiyorlar, dikine doğru gidiyor-
lardı.

Köprüyü böylecene geçtiler.

O zamanlar, şimdiki Denizyolla-
rı işletme acentalarının bulundu-
ğu yerde, meşhur «Aziziye» kara-
kolu vardı. Tam onun hizasından
geçiyorlarken, nöbetçi:

— Selâm dur!

Diye seslendi. Kimbilir oradan
o esnada hangi bir zabıt geçiyor-
du? Fakat, zaptiye neferinin bu
tazim resmini, Satılmış her neden-
se, kendine yakıştırdı. Birden
neşesi arttı. Gönlünde yatan aslan
uyaniverdi. Arkadaşına, gülerek:

— Ülen Mehmet! dedi, günlün
birinde, bana da beyle selâma, ne-
ye duracaklar mı ki?..

— Sana mı?

— Bana ya! Ne olmuş? Olmaz
bir iş mi ki?

Kara Mehmet, arkadaşının key-
fini bozmak istemedi. O, ondan a-
kıllı, ondan daha kâmilidi. Suyuna
gitmeyi uygun buldu:

— Yok... dedi, neye olmasın?

Satılmış, fikrini takip ediyordu:

— Ülen! İş parada değil mi?

— Parada.

— Hele biyol bin lirem olsun!
görürsün, nideceğim?

— Nideceğin ki?

— Memlekete varıp ağa olaca-
ğım, soyha!

— Ağa mı olacağın?

— Helbet! Bizim o yanda Elek-
cioğlunun İsmail Ağa yoh mu?

— Var.

— Onun gibi olacağım, işte!

— Elekcioğluna zâptiyalar se-
lâm duriy mi ki?

— Ülen, zaptiyeler nedir ki?

Gaymaham selâma duriy ona!

Havyar hanının önüne gelmiş-
lerdi. Yahudinin çatlak sesi, ku-
laklarının içinde öttü:

— Numera Kastro! Buyunki çi-
kilen şemendüfer numaraları ya-
zıyor.

Satılmış, arkadaşını kolundan
çekip, durdurdu:

— Ülen, bu yöhüdü ne diyi?

— Lümera diyi.

— Neyin lümeresi?

— Ahan ne biliyim? Geç...

Satılmış, herife sokuldu; sordu: ma... Numera Kastro!.. Ağa haz-

— Ne satıyın, hemşeri?

Yahudi, bu karşısındaki hödük-
lerin şimendifer piyangosundan
hiçbir şey anlamıyacaklarını kes-
tirdiği için doğrudan doğruya ce-
vap vermeğe lüzum görmedi. Bi-
lûmum sokaktan geçenlere hitap
eden feryadını tekrarladı:

— Numera Kastro!

— Ne l meresi onlar?

Bu ısrar üzerine, herif, alay et-
mek sevdasına düştü:

— Adam numerasi! dedi, yeni

nizam çıktı; adamlara numera ko-
nacak. Senin yibi numerasizi kal-
masın!

Satılmış, Yahudinin istihzasını
hissetti. Önüne hisimla dikilip
payladı:

— Ülen! Garşındakini öküz mü
saniyin da zevkleniyin? Adam ki-
min cüvap it, yonsa gafana ga-
hıştırmın... Ağniyon mu gahbe do-
ğurduğu?

— Afedersin ağa hazretleri...
Yamur hızlı da, ne soylediği ken-
dim belem iştirmedim. Kusura bak-

retleri: bunlar şemendüfer piyan-
gosunun kazanan numaraları. İ-
şallah, yelecek sefer bir tane alır-
sin da büyük ikramiye sana çıkar!

Satılmışın birdenbire aklı başı-
na geldi. Yahudiye bırakıp, Kara
Mehmede döndü:

— Ülen Memet! Bah bu köftöğ-
lu ne diyi? Ülen, şimendüfer de-
diği, sahin bendeki temessükler
olmıya?

— Vallaha bilmem. Biyol danış,
baham...

— Bağa bah, yöhüdü!

— Buyur, pašam! Numera Kas-
tro!

— Şimendüfer dedüğün, o ya-
nı gırpılı, gatlanmış temessük kâ-
hatları var hana, onlar mı kin?

Yahudi, bu sözlerden tekinli bi-
le anıyamamıştı. Hem bu iki hö-
düğü başından savmak, hem de
üstelik belki bir tane liste satmak
maksadıyla, körü körtüne cevap
verdi:

— Ta kendisi!

— Ey, ne gazanmış o kâhatlar
şinçik?

— Altı yuz bin frank.

— Çoh bi para mı kin?

— Ne soyilyorsun be? Otuz bin
Osmanlı lirası tutar, aşı yukarı!

Satılmışın zihni, rakamın ifade
ettiği azamet karşısında durakla-
dı. Onu, kendi için, kendi kendine
tekrarladı:

— Otuz bin! Vay, anam!

Ve sonra, gene arkadaşına, hi-
tapla:

— Bağa bah, ülen! dedi, acep
bizim kâhatlara da vurdu mu kin?

— Bi lümere al da, baharış son-
ram...

Örme kesesinin içinden çıkardı-
ğı kuruşu, Satılmış, yahudiye uza-
tıp bir numara kâğıdı aldı; katla-
dı, cebine koydu. İnsanların, ha-
yatlarını alâkadar eden bazı hâ-
diseler, böyle içlerine doğar. Sa-
tılmışın da, her halde içinde do-
ğan bir şey vardı ki, kuruşa kı-
yıp da, böyle, yağmurun altında
numara kâğıdı satın almıştı.

İki kafadar, gönüllerinde tatlı
bir neşe ile, Galatada, Doğruyol-
daki Amerika balozundan içeriye
girdiler.

Baloz, bu saatte تنها idi. Ha-
va kararmadan, limandaki vapur-
ların tayfaları, zengin mavnacılar,
sayılı hovardalar, belâlılar, zevk
ve sefahetin bayağı düşkünleri bu-
raya gelmezlerdi. Önce, daha ucuz
yerlerde kafayı dumanlarlar, ka-
ranlık bastıktan sonra da, böyle
yerlere, surf «cila vurmağa» dü-
şerlerdi.

(Devamı var)

— Aman karcığım, Süreyya için günlerce ağladım... Şimdi de bu mu?..

SALİH TEKCAN
SPUTNIK

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

SALİH TEKCAN AYA
İNDİĞİNİ ZANNEDİ-
YOR

UYUYA KALMIŞIM. (ESNEME)
NE ÇABUK GELDİK YAHU!..

AYDA HAYAT
OLMADIĞINA GÖ-
RE, BURDA YAL-
NIZ BAŞIMA NE
HALT EDİCEM
BEN

17

AAA!..BURADAN
DA DÜNYA
AY GİBİ
GÖZÜKÜYOR

**TAK
TAK**

KİM O?

Bİ
GÜRÜLTÜ
GELİYOR.
HANİ AYDA
HAYAT
YOKTU?

**TAK
TAK**

AYIPETTİN
SALİH ABİ...
BUNA DA HÂ-
YAT MI DENİR

APTULLAH BU SO-
ĞUKLUKLARI MİZAH
DERGİLERİNDEN
ÖĞRENMİŞ...YOKSA
ASLINDA İYİ ÇOCUK-
TUR..

SENİ TAŞ DEVRİ İNSANLA-
RI ADINA SELAMLARIM...
SEÇİM KAMPANYAMIZ OL-
MASAYDI SANA ÇOK SI-
KI Bİ KARŞILAMA TÖRE-
Nİ HAZIRLIYA-
CAKTIK

SEÇİM
KAMPAN-
YASI MI!..
BURDA DA-
MI ÇATTIK
BE!..

HEM DE NE KAM-
PANYA ABİ...
DEMOKRATİK
KAMPANYALAR
YANINDA HiÇ
KALIR

VAY
CANINA
BURADA
DEMOKRA-
Sİ'NİN DE
ADINI Bİ-
LİYORLAR.

ADINI BİLİYORLAR
AMA KENDİSİNİ BİL-
MİYORLAR...ŞİMDİ SEN
ONLARA DEMOKRASİYİ
ÖĞRETECEKSİN

SENİ ÖNCE
MILTON OTE-
LINE GÖTİRİİM
İSTİRAHAT ET
SONRA
SEHRİ GEZER,
YAPILACAK
ŞEYLERİ KA-
RARLAŞTIRIR-
SIN...

BEN OTELDE KALMAM AZİ-
ZİM...TAHTA KURULARIYLA
ARAM İYİ DİL...

BİZİM
OTEL,SİRKE-
CI OTELİNE
BENZEMEZ
ABİ...
BİZİMKİNDE
ÖÖLE
KÜÇÜK
HASARAT
BULUN-
MAZ..

YÜKSEK
SOSYETE BULU-
NUR

Dünya

Karikatürleri

- PEKİ ANNE, ONDAN SONRA
NE YAPAYIM !..

İTALYAN

- 0000H, NE ATEŞLİ BUSELERİ
NİZ VAR !..

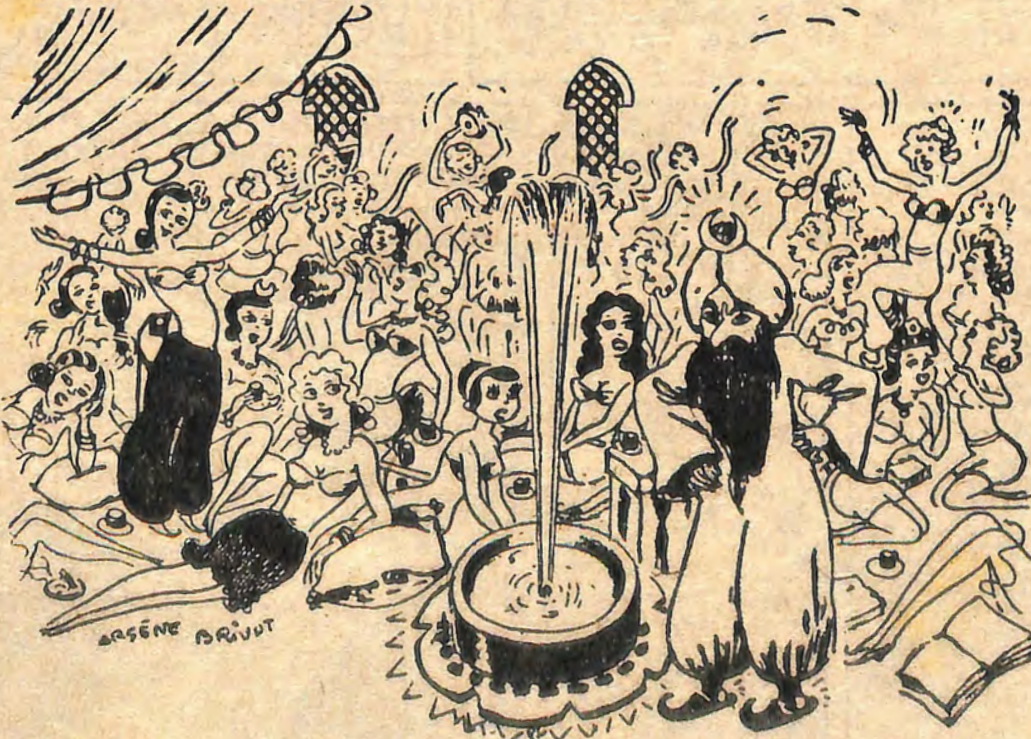
İTALYAN

KOOPERATİF

- BAYAN SİZİNLE EVLENMEK İSTİYORUZ !

İTALYAN

ARŞENE BRÜT

- BIKTIM ARTIK HEPİNİZİ BOŞAYACAĞIM !

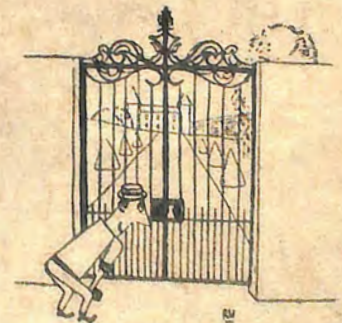
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İTALYAN

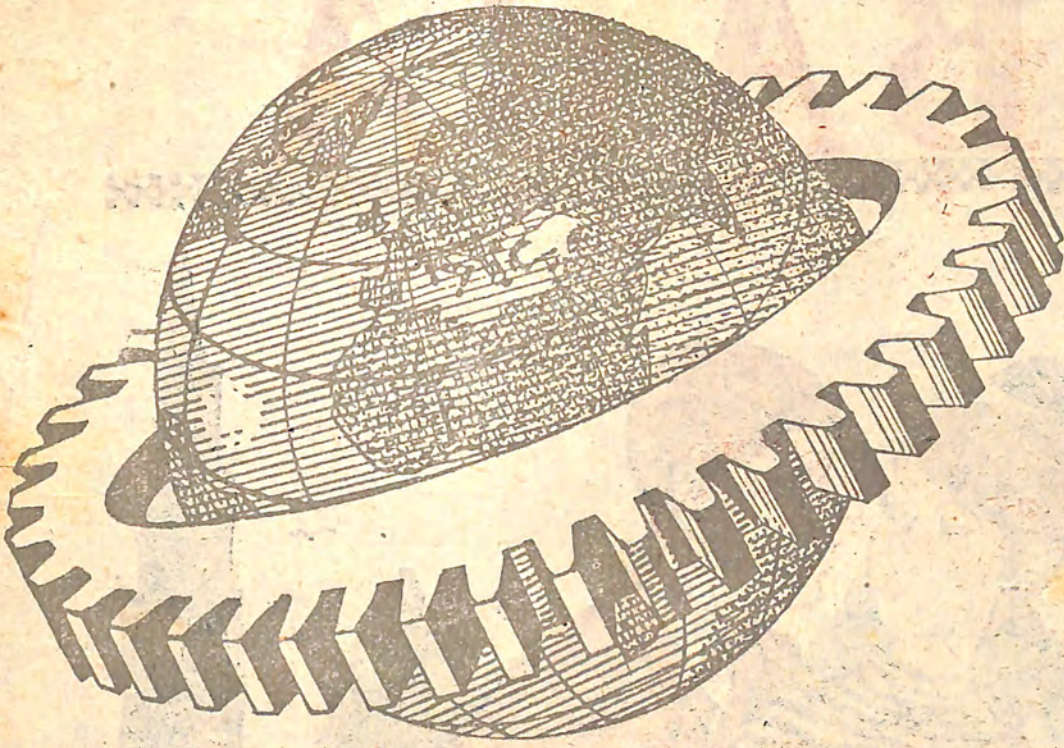
- BANA BİR ALTIN ÇAPA
HEDİYE ETTİ !..
- ONUN İÇİN Mİ YELKEN-
LERİ SUYA İNDİRDİN !..

İTALYAN

YAZISIZ

FRANSIZ

SANAYİ BANKASI A.Ş.

Her Türlü Banka Muameleleri ile Sanayici Ve Halkın
Hizmetinde Olacaktır.

T. C.

ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları

1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

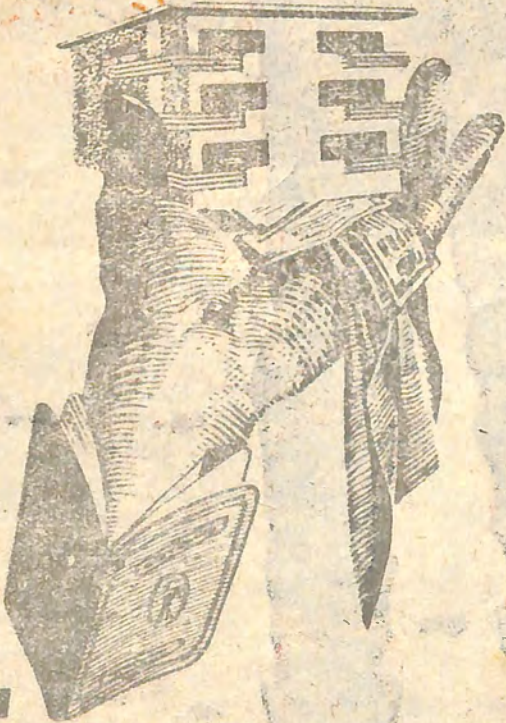
vardır.

Sahibi: YUSUF ZIYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: SAKA MATBAASI

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALİŞABİLİRSİNİZ

Bütçenizin müzadesine
göre sizi her ay
15, 30, 60 veya
90 lira biriktirmeye
alıştıracak olan
AKBANK
AİLE TEVEDİATİ
HESAPLARI
her 20 hesap için 100 lirası
96.000 lirası ikramiye
isabet ettiren
geçerli tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

AKBABA

— Sen şehre inince bir sinemaya git, bak nasıl öpüyorlar!..